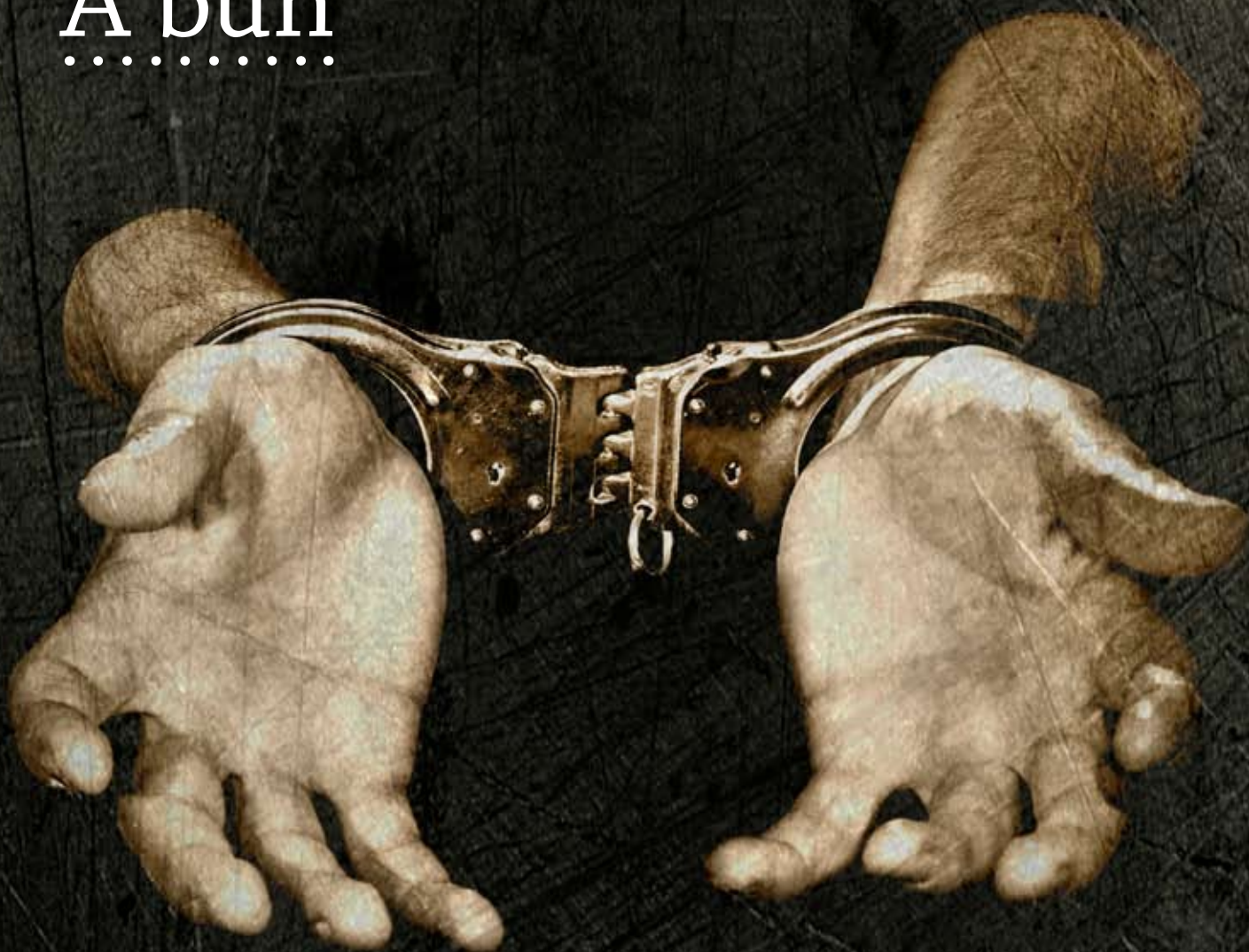

KESKENY ÚT

A bűn
.....

KEVÉLYSÉG KAPZSISÁG BUJASÁG IRIGYSÉG FALÁNKSÁG HARAG LUSTASÁG

TARTALOM

Idézetek	3
Kevélység <i>Bagoly Gyula</i>	4
Kapzsizság és nagylelkűség <i>Jonathan Leeman</i>	6
Bujaság <i>Curcubet Gábor</i>	7
Az irigység ellenszere <i>Carol Ruvolo</i>	9
Falánkság <i>Szőke Imre</i>	10
Mit kezdjünk a haragunkkal? <i>Deák-Fogarasi András</i>	12
Gondolatok a tevékeny lustaság természetéről <i>Tony Reinke</i>	13
Öt igazság Jézus feltámadásával kapcsolatban <i>Joseph Scheumann</i>	16
Istenkeresés	17
A szülők kötelességei (7. rész) <i>J. C. Ryle</i>	18
Ág és gyökér <i>Füle Lajos</i>	20
„Hogy mindnyájan egyek legyenek...” <i>Carl Robbins</i>	21
Majdnem keresztyén <i>George Whitefield</i>	23
Nálad van-e az esernyőd?	25
Uram, kihez mehetnék? <i>Tankó György</i>	26
Hírek innen-onnan <i>Curcubet Gábor</i>	28
Gondolkodjunk másképp a tizenévesek randizásáról <i>Greg Gibson</i>	29
A keresztyénség harmadik százada <i>Tamás Sándor</i>	31

KIS BŰN, NAGY BŰN? BŰN!

Noha az *infláció* kifejezést meghallva egyből a gazdasági életre gondolunk, de még legalább egy terület létezik, ahol nagyon nyilvánvaló az értékcsökkenés. Igaz, itt nem anyagi javakról, hanem egy fogalomról van szó. A *bűn* fogalmáról.

A bűn a közbeszédben, filmekben, sőt személyes meggyőződésünkben is egyre inkább háttérbe szorul. Szótárunkból kiveszőben van. Beszélünk tökéletlenségeinkről, hiányosságainkról, gyengeségeinkről, de nagyon ritkán szoktuk ezeket bűnnek nevezni. A bűn valami nagy és szörnyű dolog; kevesek, a gonoszok sajátja – gondolják, gondoljuk.

A bűn valóban nagy és szörnyű dolog – ebben igazunk van. Ám nemcsak kevesek, hanem mindannyiunk jellemzője. Szavainkat lecserélhetjük „politikailag korrektebbekre”, ám ettől a tény még nem változik: bűnösök vagyunk, és naponta bűnöket követünk el. Ezekből a legkisebb is elegendő ahhoz, hogy Istentől elszakítson, és a kárhozatra juttasson.

Mindezzel a Szentírás szembesít bennünket. Noha ez a tükörbe nézés kellemetlen lehet, mégis szükséges: ezért döntöttünk úgy, hogy mostani számunk középpontjába ezt a témát állítjuk. A bűn kérdéskörét hét bűn vizsgálatával járjuk körbe: kevélység, fősvénység, bujaság, irigység, falánkság, harag és (a jóra való) restség. Bár mindezzel nem vesézzük ki a teljes témakört, mégis reméljük, hogy ezen írások átfogó panorámát tárnak elének a bűn valóságáról, kiterjedtségéről és ocsmányságáról.

Éles szemű olvasóink figyelhetnek arra, hogy e hetes fogat megegyezik a köztudatban *hét főbűn*nek nevezett vétséggel. Maga a kifejezés – annak ellenére, hogy többnyire a katolikus egyház tanításaival kötik össze – elég korai eredetű. Részint a Szentírás bűnlistáiból kiindulva (Péld 6,16–19; Gal 5,19–21) állította össze Evagrius Ponticus és Johannes Cassianus a 4-5. században. A *főbűn* kifejezés szóhasználatukban arra utalt, hogy ezek a bűnök más vétkek szaporodását segítik elő. Bár a felsorolt bűnöknek nem szükséges különösebb jelentőséget tulajdonítunk, a lista mégis hasznos kiindulópont lehet önmagunk vizsgálatához.

A bűneinkkel való szembenézés ugyanis kritikus. Mindaddig, amíg bűnösségünkkel nem vagyunk tisztában, a Krisztusra való szorultságunkat sem látjuk. „*Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket*” – figyelmeztet az Úr Jézus (Mk 2,17). Amint azonban bűneink fényében meglátjuk az Úr Jézus önfeláldozó szeretetét, és elfogadjuk felénk nyújtott kezét, nemcsak bűneink súlyától és büntetésétől szabadulunk meg, hanem új szívet is kapunk, amely már akar és tud harcolni a bűnnel. A végső kérdés tehát nem az, hogy egy bűn kicsi-e vagy nagy, hanem az, hogy bűn-e. Mert Isten előtt a legkisebb is számít.

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

E-mail: sikomihaly@gmail.com, www.reformatus.org

Tel.: +36-20-523-2147, ISSN 1788-5450

Szerkesztők: Sikó Mihály, Szabó Péter András

Tervezőszerkesztők: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea, Bolyog-Nagy Evelin, Török Attila

Lektorálták: Barta Viktória, Darcsiné Molnár Edina, Molnár Mariann

A BŰNRŐL...

„Két dolog nagyon ritka a világon: az egyik az alázatos fiatalember, a másik a megelégedett öregember.”

J. C. Ryle

„A kevélység olyan a jellem számára, mint a padlás a házban – ez a legmagasabb része, és általában a legüresebb is.”

Sydney Howard Gay

„Akik a legkevesebbet tesznek, azok dicsekednek a legtöbbet.”

William Gurnall

„A legnyilvánvalóbb jele a kevélységnek az, amikor elég alázatosnak tartod magad.”

William Law

„Isten senkit sem küld el üresen, kivéve azokat, akik önmagukkal vannak eltelve.”

Dwight Lyman Moody

„Beszélj akkor, amikor haragszol, és olyan remek beszédet fogsz mondani, amit örökké bánni fogsz.”

Ambrose Bierce

„Ahogyan a moly megemészti a ruhát, ugyanúgy emészti meg az irigység az embert.”

Chrysostomus

„A kapott jót követő hálátlanságnak általában három oka lehet – irigység, büszkeség, mohóság. Irigység, ha inkább a másik javaira tekintünk, mint a sajátunkra; büszkeség, ha inkább magunkra tekintünk, mint a kapott jóra; mohóság, ha inkább arra tekintünk, amivel rendelkezhetnénk, mint arra, amivel már rendelkezünk.”

Joseph Hall

„Mi egyebet követelne a bujaság, mint az erkölcs halálát?”

Chrysostomus

„A szeretet a hatalmas győztes a bujaság fölött.”

C.S. Lewis

„A bujaság a józanság rabságát és a szenvedély felbőszülését jelenti. Hátráltatja a teendőket és eltéríti a tanácsot. Vétkezik a test ellen, és gyengíti a lelket.”

Jeremy Taylor

„A hétköznapi dolgok bemocskolhatók azzal, ha túlzásba vesszük őket. Ezt teszi a torkosság. Micsoda meggyalázása a kenyérnek – ami az élet támasza – és az egyéb javaknak, amiket Isten táplálásunkra ad, ha valaki a saját hasát teszi istenné, s a temploma a konyha.”

C. H. Spurgeon

„A torkosság Isten előtt ugyanolyan bűn, mint a részegeskedés, és hogy bármilyen evés vagy ivás, ami alkalmatlanná tesz minket az Istennel való közösségre, bűnössé válik.”

C. H. Spurgeon

„A húsevésben és az ivásban való mértéktelenség elhomályosítja az elmét, megfojtja a jó szándékot, és ingerli a bujaságot. Sok ember a sírját a fogaival ássa meg.”

Thomas Manton

„A Jézus Krisztusba vetett igaz hit nem tűri a lustaságot. Nem, ez egy aktív, élő, nem nyugvó alapelv, betölti a szívet, olyan módon, hogy az nem nyughat addig, amíg nem tesz valamit Krisztusért.”

George Whitefield

„A lustaság az ördög legjobb barátja. Ez a legbiztosabb útja annak, hogy lehetősége nyíljon valami kárt okozni nekünk. A lusta elme olyan, mint egy nyitott ajtó, és ha a Sátán maga nem tud rajta bejönni, akkor is biztosan bedob valamit, hogy gonosz gondolatokat keltsen bennünk.”

J.C. Ryle

„Egy titkos önmegtagadó cselekedet, egy önfeláldozó feladatvégzés többet ér minden jó gondolatnál, meleg érzésnél, szenvedélyes imánál, amellyel a lusták kényeztetik magukat.”

John Henry Newman

„Nem szeretném, hogy lustán végezd feladataidat, de azt sem, hogy bálványt készíts a feladataidból.”

William Secker

Válogatta és fordította: Incze Andrea

Kevélység

BAGOLY GYULA

„**Ö**nhatalmúlag kinyitja a tisztviselő a gondosan csukva tartott ajtaját, és még át se lépte a küszöböt, már bele is kezd a monológjába, megkövetelve a rá irányuló figyelmet. Meg is kapja. *Arrogancia.*

Mindig mindent tud, mindig igaza van, mert ő a tanár, és azért tanár, mert mindig igaza van. A leghalványabb gyanú sem él benne, hogy esetleg a másoknak is lehet igaza vagy egy újszerű nézőpontja a témával kapcsolatban. Abból indul ki, hogy ő mindent tud. Vagy legalábbis ezt gondolja, ettől az egész kissé komikus lesz. *Nagyképűség.*

El tudja hitetni, hogy minden neki köszönhető, hogy rá nem vonatkoznak a szabályok, és a »törvény előtti egyenlőség«. Méltatlankodik, ha valaki megkísérelné úgy kezelni őt, mint a többieket. Ez az »előjoga« valamiképpen a tetteiben is megjelenik, és ez még hatalmasabbá teszi őt. *Önteltség.*

Egy másik, államférfi: a semmiből küzdötte fel magát, keményen megdolgozott az elismerésért, és szert tett arra a képességre, hogy mások gyengéit kihasználja. De túl régóta gyakorolja a hatalmat, ezért úgy gondolja, hogy csak ő alkalmas erre a feladatra, ő érti a legjobban. Biztos magában, biztos a győzelemben. Amikor pedig elbukik, vereségén kisgyermekként csodálkozik. *A mindenhatóság képzete.*

Ez olyan népség, akiben nem bízatsz, aki arra jó, hogy neked dolgozzon, de ha végzett, már mehet is haza. A ház asszonya éppen attól igazi úrnő, hogy van egy társadalmon kívüli házvezetője, akitől távolságot tarthat, akit lebecsülhet. Képtelen

arra, hogy valaki más kizárása nélkül legyen valaki, és nem tudja kizárni, ha nem becsüli le, egyúttal ne utálja. A rasszizmus iskolapéldája. *Mások lebecsülése.*

A tévéstúdió szikrázó fényében az arc sima, sehol egy ránc, sehol egy árnyék. Kicsit talán lapos, de szép: a mai szépségideál alapján gyönyörű és elérhetetlen nő, ural minden gyengeséget, mely ledönthetné a lábáról, ural és legyőz. Egyelőre. *Hiúság.*¹

A kevélység a bűnök eredete és királynője: így határozza ezt meg mind Ágoston, mind Aquinói Tamás. Az egyik filozófus, Hume pedig így vélekedett a büszkeségről: „*Büszkeségen azt a kellemes benyomást értem, amely akkor támad szellemünkben, amikor – erényünk, szépségünk, gazdagságunk vagy hatalmunk tudatában – elégedettek vagyunk magunkkal.*” A gőg tehát az, amikor csak magunkat látjuk, és magunkban olyan különleges kiválóságot látunk másokhoz viszonyítva, hogy őket megvetjük, alacsonyabb rendűnek vagy jelentéktelennek tartjuk. Ha pedig mégis valami jót vagy kiválót vél felfedezni másban, akkor irigység és gyűlölet jelenik meg a gőgös ember szívében. Egy dologtól fél csak igazán a kevély ember. Az igazságtól, mert az tőle független, azt nem irányíthatja, az fölötte áll, ettől függ, és ez fenyegető érzéssel tölti el. Ha pedig tudjuk, hogy ez az Igazság Jézus, a testé lett Ige, akkor már azt is tudjuk, hogy a kevély ember számára mi jelenti a legnagyobb veszélyt: a Biblia Jézusa.

1. Laura Bazzicalupo: Kevélység (Typotex kiadó, Budapest, 2011.)

1. *Hogy minősíti az Igazság a kevélységet?* Az Ige azt mondja nagyon világosan a kevélységről, hogy bűn. Isten elleni lázadás. A Sátán ösbűne, amely azóta is ott lakik minden ember szívében. Ezt vetjük, és ezt aratjuk. „*A szemnek fennhéjázása és az elmének kevélysége: az istentelenek szántása, bűn*” (Pél 21,4). Sőt, hogy ne csak egy ártatlan bűnnek lássuk – mint amikor gyermekek büszkélkedését és kevélykedését egyesek viccesnek találják – Isten még keményebben fogalmaz, amikor azt mondja, hogy a kevélységet utálja. „*E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog utálat az ő lelkének: A kevély szemek, a hazug nyelv, és az ártatlan vért ontó kezek*” (Pél 6, 16–17).

2. *Kinek a jellemzője a kevélység?* Szögezzük le nyomban, hogy ez a Sátán alapvető jellemzője. A felfuvalkodás az ördög bukásának oka volt. Ezért figyelmeztet így az Ige a tisztségviselők kapcsán is. „*Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék*” (1Tim 3,6).

Továbbá ez a világ kedvenc bűne. Higgy magadban, légy büszke arra, amit elértél! Légy büszke gyermekeidre és képességeidre! Milyen gyakran halljuk a világban, hogy büszkének kell lennünk magunkra, mert ez ad igazi tartást. Milyen furcsa: Jézus nem volt büszke. Soha nem mondogatta, hogy büszke a csodáira vagy a tanítványaira, de ki merné azt mondani, hogy nem volt tartása, határozott kiállása és egy bizonytalan kissebségi komplexusban szenvedő személy lett volna. Lásd meg, hogy nem a büszkeség tesz határozottá, bármennyire is ezt sulykolja beléd a világ! „*Mert mindaz ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból*” (1Jn 2,16).

Ha pedig a keresztyéneket vizsgáljuk, mondjuk ki világosan: a kevély keresztyén önellentmondás. A hamis tanítók erről ismerhetők fel, még mielőtt tanításaikkal megfertőznének: büszkeségükről. „*Ha valaki másképpen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, az felfuvalkodott, a ki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, a melyekből származik irigység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások*” (1Tim 6,3–4). (Lásd 2Pt 2,10–22) A kegyelemből való megigazulás alázatossá tesz, és igazságod Krisztus igazsága lesz. De ha nem Krisztus a te igazságod és alázatod, akkor valami – bármi legyen is az – gonoszságod és felfuvalkodásod táplálója lesz. „*Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él*” (Hab 2,4).

3. *Milyen következményekkel jár a kevélység?* Van azonnali következményei. Ez a bűn tisztátalanra tesz. Indítékaidat teszi tisztátalanná, mert ami nincs hitből, Krisztusra néző hitből, az csak felfuvalkodásodból vagy szíved kevélységéből táplálkozhat. Ez a bűn keményíti meg a szíved. Ezért veted meg Isten szavát. Ezért mersz lázadni az Úr ellen. Ezért gúnyolsz és vetsz meg másokat. Ezért nézed le a szégyent, az ügyefogyottat és az elesettet, a tévedőt és a vétkezőt, mert nem látod, hogy te is ugyanilyen ember vagy. Kevélységed miatt vitatkozol, és ezért ragaszkodsz saját igazságodhoz, bármi történjen is.

De ne feledd, a kevélységnek meglesznek a hosszabb távú következményei is: szégyen (Péld 11,2); megaláztatás (Péld 29,23); pusztulás (Péld 16,18; Péld 18,12); a kevélyeknek ellenállnak és vitáznak velük (Jak 4,6); megvetik őket (Ézs 23,9); megfizetnek nekik (Zsolt 31,23); büntetést szenvednek (Zof 2,10; Mal 4,1). Biztos, hogy az Ige által felvázolt utat szeretnéd járni kevélységed következményeként?

4. *Mi a felelősséged, ha felismerted ezt a bűnt?*

- Zabolázd meg vágyaid és gondolataid! Merj szembenézni ezzel a bűnnel! „*Uram, nem felfuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után*” (Zsolt 131,1).
- Ne menj tanácsért kevélyekhez! „*Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodalmit, és nem fordul a kevélyekhez és hazugságra vetemedetekhez!*” (Zsolt 40,5)
- Sírj e bűn miatt, és ne igazold ezt se magadban, se másban! „*Ha pedig nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtekhelyeken a ti kevélységetek miatt, és zokogva zokog; a szemem pedig könnyeket hullat, mert az Úr népe fogságba vitetik*” (Jer 13,17).
- Ne szenvedd el ezt a bűnt se magadban, se másban! „*Aki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem azt; a nagyralátót és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem*” (Zsolt 101,5).
- Alázkodj meg más előtt, menj el vele a második mérföldre, és ezzel gyűjts eleven szentet a fejére! A te megalázkodásod az ő kevélységének ellenszere lesz.

Kapzsiség

ÉS NAGYLELKŰSÉG

JONATHAN LEEMAN

Sosem találnád ki, kik ma Amerika leggyorsabb ütemben eladósodó emberei. A Wall Street Journal egy 2007-es száma szerint ezek a különösen gazdag emberek.

A háztartások leggazdagabb egy százaléka sokkal nagyobb arányú adósságot halmoz fel, mint a bármilyen más kategóriájú jövedelemmel rendelkezők, mivel a társadalom leggazdagabb egytizedének életstílusát követik. Igen, valóban nehéz dolog ilyen „szupergazdagnak” lenni, ha például Jonesékkal kell lépést tartani, mivel ők nem első osztályon utaznak, hanem ha repülni akarnak, bérelnek egy Lear Jetet.

Természetesen nem csak a szupergazdagok szoktak lehetőségeiken felül költekezni – mindenki ezt teszi. Az Egyesült Államok legutóbbi huszonöt évében a háztartásokban felhalmozott adósság mértéke meghaladta a rendelkezésre álló jövedelem kétszeresét, vagyis az 1980-as évek kezdetén leírt 65%-ról 136%-ra növekedett. Tehát kétszer olyan kapzsi vagyunk most, mint amilyenek a féktelennek tartott nyolcvanas években voltunk.

Merem állítani, hogy a legtöbbször számunkra a kapzsiség csak annyira számít bűnnek, mint amennyire az amerikaiak többsége számára Észak-Dakota az Egyesült Államok részének – könnyű megfélemlíteni a létezéséről. Bűnként valljuk meg a bujaságot, a haragot, esetleg a büszkeséget, az önigazultságot. De a kapzsiságot? Nem, azt tisztára mossuk, álcázzuk. Olyan szavakkal illetjük, mint „életstílus”, „törekvés” vagy „amerikai álom”.

A Biblia azonban nagyon szigorúan elítéli a kapzsiságot. Pál például kétszer is bálványimádásnak nevezi (Ef 5,5–6; Kol 3,5), hogy ezáltal hívja fel rá a figyelmünket. A keresztyének és az ókori Közel-Kéleten élő zsidók tudták, hogy a bálványimádás volt Izráel legnagyobb bűne, és mindkét csoport úgy tekintett rá, mint a pogányok jellemzőjére, a paráznaságra és a különféle szexuális erkölcsstelenségekre.

Mi tehát a bálványimádás? Az, ha az igaz Istenen kívül más isteneket imádunk, szeretünk, más dolgokban bízunk, s azoknak engedelmeskedünk. Ez az első két parancsolat megszegése.

A kapzsiség pontosan ezt teszi: a földi kincseket, az evilági, múltó értékeket szereti, ezeket imádja, ezekbe veti bizalmát, ezek parancsára hallgat. A kapzsiség tehát bálványimádás, mivel megszegi az első két parancsolatot. Inkább a pénzbe helyezi a hitét, nem az Úrba (Mt 6,24). Pedig Jézus maga mondja, hogy a kapzsiség a pogányok, nem pedig a keresztyének jellemzője (Mt 6,31–32; Ef 5,3).

Mivel minden rossz gyökere a kapzsiség, a keresztyének azt a parancsot kapták, hogy ugyanúgy meneküljenek tőle, mint a bálványimádástól vagy a paráznaságtól (1Tim 6,10–11; 1Kor 6,18; 10,14). Pál figyelmeztetése világos: egyetlen kapzsi sem öröklíti Krisztus országát (Ef 5,5), s Isten haragja is többek között a kapzsiség miatt sújt le az engedetlenekre (Kol 3,5–6). Ugyanezt ígérte Jézus is (Lk 12,15).

Testvéreim a Krisztusban, meneküljétek a kapzsiságtól! Ne gondoljátok, hogy a több, a nagyobb, a jobb vagy az újabb utáni vágyatok lelki szempontból semleges (1Tim 6,9)! Jó és helyes dolog arra kérni Istent, hogy gondoskodjon földi szükségleteinkről, és Ő ezt minden bizonytalansággal meg is adja (Mt 7,9–11). De el tudjuk-e mondani Pállal együtt azt, hogy „[...] ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele” (1Tim 6,8; vö. Péld 30,8–9)?

Hogyan meneküljünk a kapzsiség elől? Először is felismerve azt, hogy mint minden bálványimádás, úgy ez is Isten lekicsinyítéséből fakad. Ez az, amiért inkább szeretjük és imádjuk a jólét bálványát, mint az Urat. Hogyan váljon Isten naggyá a szemünkben? Ironikus, de elsősorban azzal kell tisztában lennünk, hogy Istennek nincs szüksége a mi javainkra: az ezernyi hegy minden állata az Ővé (Zsolt 50,9–12). Nem szorul emberi kéz szolgálatára, hiszen Ő maga ad

nekünk életet, lehetetet – mindent (ApCsel 17,25). Ilyen nagy a mi Istenünk! Mindezek felett pedig épp az Ő túlaradó teljességéből fakad, hogy még önmagát is nekünk ajándékozta, legteljesebben az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, aki a legbőségebb lakomát kínálja a nincstelen és szomjas bűnösöknek (Ézs 55,1–2).

Úgy menekülhetünk a kapzsiságtól, ha az evangélium bőkezűen ajándékozó Istenére tekintünk. Krisztusban már minden szükségeset megkaptunk! Ha és amennyire örömet és békességet találunk az evangélium Istenében, akkor és annyira leszünk képesek az önzetlen és szeretetből fakadó adakozásra (1Kor 13,3). Ahogyan a kapzsiság a pogányok jellemzője, úgy az egyre növekvő nagylelkűség a keresztyének ismertetőjegye (lásd Mt 25,31–46). (Igazán csak a keresztyének tudnak nagylelkűek lenni!) Pál hálás, hogy a filippibeliek támogatják őt, és emlékezteti őket arra, hogy Isten gondoskodni fog minden szükségükről (Fil 4,18–19). Egy másik levelében azzal bátorítja adakozásra a korinthusiakat, hogy emlékezteti őket: Krisztus szegénnyé lett értük (2Kor 8,9). Arra is buzdítja őket, hogy az Isten országáért még annak a kockázatát is vállalják, hogy becsapják vagy rászedik őket (1Kor 6,7). Ugyanezt mondja a Zsidókhöz írt levél szerzője is (Zsid 10,34).

Emellett gondolkodjunk el azoknak az újszövetségi szakaszoknak a jelentőségén, amelyek megparancsolják a vendégszeretetet, hiszen ez Isten Krisztusban adott legbőkezűbb szeretetét jelképezi! Gondoljunk csak a Rómaiakhoz írt levél 12. fejezetére, amely a keresztyén élet alapjairól szól, vagy a Timótheushoz írt első levél azon részeire, amelyek a gyülekezetbeli férfiak és nők Isten által elvárt jellemvonásait írják le! De ugyanígy eszünkbe juthat Péter első levelének 4. fejezete is, amelyben az apostol arról ír, hogy miként készüljünk a végső időkre.

Hogyan meneküljünk tehát a kapzsiságtól? Az evangéliumra való emlékezéssel, s ezáltal nagylelkű, önzetlen adakozással. Legyen minden felajánlásunk, adományunk egy a mammon istenétől való függetlenedési nyilatkozat! Keresztyén testvérem, a te kincsed a mennyben van! Jézus pedig azt mondja, hogy jobb adni, mint kapni. Hiszel-e neki?

Fordította: Incze Andrea

<http://www.ligonier.org/learn/articles/greed-liberality/>

Bujaság

CURCUBET GÁBOR

„A testnek cselekedetei pedig [ezek]: házasságtörés, paráznság, tisztátalanság, bujálkodás [...]” (Gal 5,19)

Egy evangéliumi gyülekezetben egyszer lehetőségem volt több bizonyágtételt is meghallgatni. Ezen az alkalmon többek között egy fiatal ember is beszélt a megtéréséről, s arról, milyen élete volt, mielőtt hitre jutott, s azóta milyenné formálta őt a kegyelem. Arról is vallott, hogy egykori életében helyet adott buja gondolatoknak és vágyaknak, és kiemelte, hogy most miért nem él parázna életet.

Amikor különböző emberekkel parázna gondolataikról, esetenként életük ilyen fajta csődjéről beszélgetek, mindig eszembe jut az a fiatal ember. De eszembe jut azon férfiak és nők sokasága is, akik kötöttségek nélküli szex után vágyakoznak, akik házasságon kívüli testi örömeiket kívánnak, s akik sok területen megkeseredtek, és a testi öröm az egyetlen „beteljesülés”, amire még számítanak. Napról napra, estéről estére úgy nyúlnak utána, mint valami kábítószert, hogy végre jól érezhessék magukat. Örömet keresnek, és örömet is vélnek felfedezni benne, mert szívüket a testiség, a szexuális vágyaknak való élés kívánsága tölti be. A test házasságon kívüli, esetenként fajtalanokodó megelégitésére vágyakoznak: önkielégítésre, pornográf tartalmú filmekre vagy weboldalakra, a szexuális élvezetek habzsolására, esetleg homoszexuális vagy lesbikus élményekre, kapcsolatokra. Erről a vágyról írja János: „Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérése nem az Atyától van, hanem a világból.” (1Jn 2,16)

Amikor keresztyénként szembesülünk azzal, hogy olyasmiben élünk vagy éltünk, amit Isten a

házasságba adott, sokakban gyökeret vernek a Sátán sugalmai: „Isten azt akarja, hogy többé ne legyen részem abban, ami jó volt nekem?” „Isten nem akarja tőlem megvonni a jót, csak egy élvezet nélküli életet akar!” „Mi rossz van abban, hogy jól érzem magam, elvégre nem ártok senkinek?” „Nem tudok ellenállni a kísértésnek!” „Értem, hogy nem jó, de hát mit tehetnék?”

A különféle médiumok – a reklámok, képes folyóiratok, az internethez való masszív hozzáférés – számtalan lehetőséget kínálnak a nyereszkedésre azoknak, akik jól tudják, milyen nagy hatalma van az emberen a parázna vágyak, s milyen könnyű azt házasságon kívül beteljesíteni. Az az ördögi demagógia, amellyel az életelixíreket – a karrierizmust, a hedonizmust, a pornográfiát – közvetítik felénk, férfiakat és nőket, hívőket és hitetleneket egyaránt letaglóz. Szinte ellenállhatatlanok számunkra. Észre sem vesszük, hogy a pornográf anyagokban vagy a reklámokban szereplő nők és férfiak csak egy démoni machináció megkötözött eszközei. Milyen könnyen alacsonyodik le Isten egyik legszebb ajándéka – a szex – pusztán csak egy múló vágy kielégítésének eszközévé! Emellett pedig elhiszük, hogy e vágyak beteljesülése adhat csak nekünk teljes boldogságot. Csoda hát, hogy sokan dühösek Istenre, mert úgy tekintenek rá, mint aki bár vágyat adott nekik, de nem adott házasságot, hogy kielégítsék azt? Csoda hát, hogy még keresztyén házasságokban is vannak olyanok, akik bujaságban élnek, mivel úgy tartják, hogy a szex a maguk élvezetére, nem pedig a társuknak való örömszerzésre nézve adatott számukra?

Aki bujaságban él, tudatosan táplálja testében a paráznaságot. Jakab apostol a következőket írja: „Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonoszúsággal nem kísérthető, ő maga pedig senkit sem kísért. Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogánván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. Ne tévelyegjetelek szeretett atyámfiain!” (Jak 1,13–16) Jakab arra szólít fel, hogy ne áltassuk magunkat, s ne higgyük azt, hogy bármilyen élethelyzetben is vagyunk, Isten az, aki kísértésbe visz bennünket! Valójában a mi saját, bűnös természetünkéből fakadó kívánságaink azok, amik kísértenek bennünket. A kérdés az, hogy tovább tápláljuk és dédelgetjük-e ezeket, vagy Istenhez fordulunk, aki készségesen árasztja ránk kegyelmének végtelen gazdagságát, amiképpen azt az apostol a következő versben is írja: „Mindén jó

adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.” (Jak 1,17). Isten adta tehát a szexuális vágyat, amelyet csodálatosan meg is tud elégíteni a házasságban. Az önmegettartóztatás azonban ugyanúgy Isten ajándéka. Ha a szívünk buja kívánságokkal van tele, Istent csak vágyaink akadályozójának látjuk. Pedig azt az élvezetet, amelyet a test kívánságainak bűnös megelégitése által nyerünk, össze sem lehet hasonlítani a beteljesült keresztyén élet örömével.

Lehetséges elhagyni mindazt, ami eddig a mindennapjaink része, örömük egyedüli forrása volt? Van szabadulás a pornográfia, az önkielégítés, a bűnös, esetenként fajtalan testi vágyak, s úgy általában a parázna élet rabságából? Igen, van szabadulás! Pál a Galáciabeliekhez írt levelének 5. fejezetében említi meg a bujaságot, mint a test egyik gyümölcsét. De ugyanennek a levélnek már az 1. fejezetében megfogalmazza, mi által szabadulhat meg a bűnös ember: „Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, a ki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1,3–4). Jézus Krisztus engedelmsége és áldozata nem volt hiábavaló: Isten gyermekeinek szabadságot adott. Ő szabadított meg Isten haragjától, a Gonosz erejétől, a bűn kötelékétől, a jelenvaló bűnös világ hatalmától. Krisztus a kulcsa a mi szabadulásunknak.

Isten tehát Krisztusban, a kegyelmi eszközökkel való élés által segít bennünket, hogy célunk immár ne vágyaink megelégitése, s a boldogság minden áron való keresése legyen, hanem az, amiért Isten megteremtett: az Ő dicsőítése és magasztalása. Telhetetlenségünk csak akkor szűnik meg, amikor elhiszük, hogy Jézus Krisztusban már megkaptunk mindent, amire szükségünk van, s örömünk belőle fakad. Az a felismerés, hogy Krisztusban elégedettek lehetünk, arra kell, hogy készítsen bennünket, hogy az elégedettséget valóban nála keressük.

Kérjük Istent, hogy csillapítsa testi kívánságainkat, illetve szüntesse meg azokat, ha házasságon kívül tapogatóznak! Kérjük ugyanakkor arra is, hogy a kellő helyen és időben, a házasságban gyűjtsa fel és táplálja ezeket a vágyakat! Ha ezt tesszük, mind magunk, mind gyülekezetünk tisztán állhat meg az Úr előtt, s ha az Ő gyermekei szentségben élnek, és szentségben imádják Őt, akkor Isten neve személyes életünkben és az egyházban is megdicsőíttetik.

Az irigység ellenszere

CAROL RUVOLO

V egyél egy lapot, és írd fel rá a számokat egytől hétig! Most pedig írd a számok mellé a hét halalosnak nevezett „főbűnt” súlyossági sorrendben! Kezdd a szerinted legrosszabbal! Végül tekintsd át a listádat! Vajon nem az utolsó helyre írtad az irigységet? Kevésbé tűnik ez rossznak, mint a többi – a bujaság, torkosság, kapzsiság, lustaság, harag és büszkeség? Ha igen, akkor most soroljuk inkább az első helyre! S hogy miért? Azért mert boldogot csinált belőled, s ez teszi csak igazán súlyossá.

Talán valami jónak – mondjuk az emberek iránti csodálat és megbecsülés egyik formájának -, esetleg valami részben jónak – a féltékenységek szinonimájának – láttad eddig, ahelyett, hogy valami igazán rossznak láttad volna. Egy olyan bűnnek, ami saját magad kiemelésének, felmagasztalásának örökké kielégítetlen vágyából fakad, egy olyan vágyból, amit a másik iránt érzett ellenséges érzület, neheztelés, illetve – az éned védelmének érdekében való – hártás táplál. Ha az irigység bűnére eddig nem kellő szigorral tekintettél, akkor az életed nem tükrözi úgy Isten jellemét, ahogyan kellene. Még ha te magad nem is lettél félrevezetve, talán van olyan ismerősöd, aki igen. Most tehát rántsuk le a leplet erről a halalos megtévesztőről, hogy egymás segítségére lehessünk a Krisztus-képességben való növekedésben és Isten dicsőítésében!

Az irigység nem a másik iránt érzett nagybecsülésünk egyik formája. Nem is lehet az, hiszen az irigység nem azt mondhatja velünk, hogy: „Ennek az embernek csodálatos, Isten szerint való tulajdonságai vannak. Olyan lelki ajándékokkal, hasznos szokásokkal, jó gyümölcsöket eredményező készségekkel rendelkezik, amelyeket én is szeretnék magamévá tenni.” Mások nagybecsülése, tehetségének, erényeinek elismerése és értékelése persze jó dolog, de csak ha a helyén kezeljük. Valójában ez a lelki dolgokban való tanácsadás egyik kulcsfontosságú összetevője. Pál apostol például így bátorítja a

filippibelieket: „Legyetek én követőim, atyámfiái, és figyeljete azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk.” (Fil 3,17) Az igazi megbecsülés mások példaértékű életét hálás szívvel, örömmel, illetve és kellő alázattal figyeli, példájukat pedig buzgón követi, s mindezt azzal a szándékkal teszi, hogy Krisztus fenséges elhívásának méltó követője lehessen, és dicsőséget szerezzen Istennek.

Az irigység azonban nem értékeli nagyra és nem kívánja követni az arra érdemesek tanácsait és példáját. Ehelyett hibát talál bennük, amely által igyekszik mások szemében is elértékteleníteni őket, majd pedig rosszindulattal és gyűlölettel szemléli, ha ez megtörténik. Olyan ez, mint amikor József testvérei vagy Potifár felesége kiforralták, hogy tönkretesznek egy tisztességes embert. De arra is hasonlít, ahogy Hámán megpróbált vádakot koholni Márdokeus ellen, vagy arra, amikor a farizeusok igyekeztek olyan okot találni, amiért megölhetik Jézust.

Az irigység és a féltékenységek nem egymás szinonimái – nem cserélhetőek fel egymással! Ha nem hiszel nekem, helyettesítsd az irigy szót a féltékeny helyébe a következő igeverben: „[...] mert én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok” (2Móz 20,5). A féltő, vagyis féltékeny szó egyszerre fejez ki birtoklást és védelmet. Ez pedig – attól függően, kire vonatkozik – ugyanúgy lehet jó is és rossz is. Isten féltékenysége – az, hogy Ő birtokolja az Övéit, és uralmat gyakorol felettük – egy jó dolog. Ez véd meg bennünket attól, hogy kiszakadjunk a kezeiből. József testvéreinek féltékenysége – az ő birtoklási vágyuk aziránt, hogy megtartsák a családban betöltött pozíciójukat – viszont rossz dolog volt, mivel arra indította őket, hogy ártsanak fiatalabb testvérüknek, mert annak álmai megmutatták, hogy egy nap ő fog uralkodni felettük.

Az irigység a féltékenységgel szemben nyereségvágyó, megbántott és önző, tehát mindig, minden szempontból rossz. Azt akarja, ami másoknak van, egyszerűen csak azért, mert az övék. Haragot táplál azokkal szemben, akiknek rendelkeznek azzal, amivel ő nem, és igazságtalansággal vádolja Istent. Hasonló ahhoz, ami Jákóbot arra indította, hogy összejátszon édesanyjával, hogy elloppja Ézsau elsőszülöttségi jogát. De ahhoz is hasonlít, amikor Ráhel kicsinyesen, csak azért irigykedett Leára, mert annak már voltak gyermekei, neki viszont még nem. Végül pedig összevethetjük azzal is, ami Pétert mozgatta, amikor így kérdezte Jézust Jánosról: „Uram, ez pedig mint [lészen]?” (Jn 21,20-22)

Az irigység semmivel sem kisebb, mint más bűn, sőt nagyon is súlyos, mivel azt teszi tönkre, ami Jézus szerint az Ő egyházának a megkülönböztető jele lesz ebben a világban: az egymás iránti szeretetet (Jn 13, 34-35). Pál azt mondja, hogy az egymás iránti szeretetünk gyengéd és együtt érző kellene, hogy legyen, olyan, amely lélekben egyesít bennünket, és elszántta tesz arra, hogy mindnyájan egy cél felé törekedjünk. Ez a szeretet távol kell, hogy tartson bennünket az önzéstől és az értelmetlen önteltségtől, s rá kell bírnia, hogy alázattal tekintsünk a másikra, úgy, mint akit fontosabbnak tartunk magunknál. Végül pedig arra kell, hogy ösztökéljen bennünket, hogy a másik érdekeit keressük, ne a sajátunkat (Fil 2,1-4). A Korinthusiakhoz írt első levél azt mondja, hogy a szeretet jóságos és nem irigykedik (1Kor 13,4). Ez a jóságos szeretet pedig elkötelezett mások jólléte iránt. Ezzel szemben az irigység – ami egyáltalán nem szeretet – felemészti önmagát. Az a szeretet, amellyel Jézus az Ő egyházát jellemzi, „a mi megtartó Istenünknek jóvoltát” tükrözi, aki „az ő irgalmasságából” megváltott bennünket (Tit 3, 4-7).

Akkor járunk el Isten elhívásához méltóan, ha azal dicsőítjük Őt, hogy tetteinken, magatartásunkon, szemléletmódunkon és beszédünkön keresztül tárjuk mások elé az Ő becses voltát, jelentőségét, szépségét és fenségét, ha ezek által magasztaljuk Őt, ha így tükrözzük vissza és közvetítjük Őt az emberek felé. A jóság képes erre – az irigység nem. A jóság a szeretet kifejezésének egy formája, az, ami mások javát keresi. Az irigység szemben áll a szeretettel: csak a saját vágyait kergeti, aminek mások látják kárát. Az irigység és jóság közötti viszony olyan, mint a halálos bűn és a mennyei erény között lévő: szöges ellentétei egymásnak. A jóság egy a Lélek gyümölcsei közül (Gal 5,22), amelyet ha a Szentlélek ereje által gyakorlunk, valóban dicsőítjük Istent, mivel az Ő jellemére mutatunk vele. Az irigység viszont a test cselekedete (Gal 5, 19-21), amit a versengés és az önteltség motivál, ami csak magát magasztalja fel, mégpedig mások leértékelése által.

Jézus az irigységet azok közé a „gonosz gondolatok” közé sorolja, amelyek az ember szívéből származnak és bemocskolják őt (Mk 7,20-23). Emellett viszont parancsot ad arra, hogy a másokkal való kapcsolatainkban Isten jóságát fejezzük ki (Luk 6,35). Hallgatnunk kell rá, hisz Ő tudja, hogy az irigység megakadályozza, hogy beteljesítsük legfőbb küldetésünket, s egyedül a jóság az, ami által előrébb léphetünk.

Fordították: Filep Eszter és Popovics Szidónia
<http://www.ligonier.org/learn/articles/envy-kindness/>

Falánkság

SZÖKE IMRE

Talán azt gondold, hogy ezt az írást egy diétát népszerűsítő magazinban kellene közölni, mivel nem tűnik lelki témának? Pedig az! Nem, nem történt tévedés! Nincs ugyanis az életnek egyetlen olyan területe sem, amely ne tartozna Isten Igéjének hatáskörébe – amelyben ne lehetne vétkezni vagy éppen dicsőíteni Istent. Nem véletlenül írja Pál: „Azért akár esztek, akár isztok [...], mindent az Isten dicsőségére műveljetek” (1Kor 10,31). A torkosság nemcsak súlyunkat, s így a különféle betegségek rizikófaktorainak számát növeli, hanem Isten dicsőségét is megrabolja. Hányszor ültél így asztalhoz: Most Isten dicsőségére eszek? Gyanítom, ritkán. A torkosság tehát lelki kérdés, mivel így is lehet vétkezni. Ezért vizsgáljuk a témát indítékaival együtt. És még valami: a filigrán alkatúak se dőljenek hátra! Ők is érintettek!

Tisztázzunk valamit!

Szögezzük le, hogy az étel és az evés jó. Nem vagyunk sem fényevők, sem aszkéták. Az étvágy is jó dolog. Ha nincs étvágy, az baj. Az étel to-

vább ajándék – az Úr adta. „Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; amint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat.” (1Móz 9,3) Enni tehát kell, méghozzá állati és növényi táplálékot egyaránt.

Akkor miért torkoskodunk?

Vágy-központú, megbicsaklott étvágyunk miatt. A bűneset ezt a vágyat is átírta. A bukás ilyen értelemben: Éva (ét)vágya a gyümölcs után. Több száz gyümölcs közül épp ez kellett! A torkosság bűne – akárcsak a többi –, elválaszt Istentől és egymástól. A tékozló, (ét)vágyának élő fiú története jól szemlélteti ezt: távol került apjától és az emberektől. A torkosság azt az illúziót kelti, hogy az evés kielégít, boldoggá tesz. Azt kínálja, amit csakis Istentől kaphatunk meg: a megelégedést. Az a probléma vele, hogy a lelket a test táplálékával szeretné erősíteni – az Urat mellőzve! Jézus pedig feltárja e bűn igazi okát: „Mert onnan belőlről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek [...]” (Mk 7,21–22). A torkosság tehát szív-probléma; ez az, amiről egyetlen fitneszguru sem tud! Ha nem hiszed, hogy bűnös vagy, naponta háromszor emlékeztet erre az, amit az asztalnál művelsz.

A torkosság formái

Csak felsoroljuk őket. Egyes formái persze kevésbé nyilvánvalóak. A torkos ember tehát:

- Túl hamar eszik. Első a konyhában, elsőnek veszi ki a finom falatokat, kínosan ügyel, nehogy lemaradjon akár egy étkezésről is.
- Túl drágán táplálkozik. Itt nem a minőség a gond, inkább a drága különlegességek. Számtalan dologért rajong, holott pár évtizede még a létezésükről sem hallott. Az olasz, francia, indiai, kínai konyha ínycségeinek él.
- Túl sokat fogyaszt. Bár egy adott szinten túl nem lesz jóllakottabb, a torkos nem gondolkodik ezen. Eszem, tehát vagyok – ez rövid hitvallása.
- Túl mohó, mintha most jött volna a gulágról. Van különbség a jó étvágy és a zabálás között.
- Túl keckeckedő. Gondosan számolja a kalóriákat, az apró betűs részeket buzgóbban olvassa, mint a Bibliáját. Ez is egy anomália.
- Túl szertartásosan, komótosan eszik. A konyha számára egy szentély; ilyenkor nem lehet őt zavarni, hozzászólni. Mintha imádkozna, holott csak eszik.

Mivel kapcsolja össze a Szentírás?

Hadd hozzunk néhány elrettentő példát a torkosság elkerülése érdekében:

- Bálványimádás. „Kiknek végök veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségök az ő gyalázatukban van, kik [mindig] a földiekkel törődnek” (Fil 3,19).
- Reménytelenség. Jó példa erre a korinthusiak mentalitása, akik kételkedtek a feltámadásban. Ha nincs feltámadás, a reménytelenség életfilozófiája mindössze ennyi: „Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!” (1Kor 15,32)
- Aggodalmaskodás. „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? [...]” (Mt 6,31)
- Lustaság. „Azt mondta valaki közülök, az ő saját prófétájok: A krétaiak [...] rest hasak” (Tit 1,12)
- Tévtanítás. „[...] vigyázatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajlatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasunkak [...]” (Róm 16,17–18).
- Önfegyelmhiány. „Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben [...]” (Róm 13,13). A torkoskodó valószínűleg más területeken is súlyos hiányosságokkal küzd: „[Mint] a megromlott és kerítés nélkül való város, [olyan] a férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!” (Péld 25,28) Ahogyan „elengedi magát” evés közben, úgy máshol is.

” Hányszor ültél így asztalhoz:
Most Isten dicsőségére eszek?

Mi a torkosság kúrája?

Először is, ha bűn, Krisztus ezért is meghalt! Tehát van belőle szabadulás. Vallj meg bűnként! Megkockáztatom, hogy több évtizedes keresztyén múlttal sem tetted még meg ezt.

Másodszor, jól jöhet a számonkérhetőség. Kérj segítséget!

Harmadszor, a mértékletesség a Lélek gyümölcse, ezért ne szomorítsd meg az Úr Lelkét mohóságoddal!

Negyedszer, segíthet a hálaadás. „Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal” (1Tim 4,4). Miközben hálát adsz, az ajándékozóra figyelsz, elismered, hogy Ő gondoskodik rólad. Nem kell torkoskodni, Ő holnapra is kirendeli, ami szükséges.

Ötödször, az étel nem elegendő a testi/lelki élet fenntartásához. Lásd a Mt 4,4-et: „Nemcsak kenyérrrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.” Más is kell tehát. Maga Krisztus kell. Ő az élet kenyere.

” *A torkosság bűne – akárcsak a többi –, elválaszt Istentől és egymástól.*

Hatodszor, fel kell ismerned, hogy tested a Szentlélek temploma: „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6,19) Nem tehetsz meg a testeddel bármit.

Hetedszer, figyelj Salamonra: „És kést tégy a torkodra, ha mértékletlen vagy” (Péld 23,2). Óvatosan tehát a falatokkal!

Nyolcadszor, motiváljon az, hogy bizonyosságtételünket is befolyásolja, hogy milyen a mi táplálkozásunk. Jézust ezzel is vádolták. „Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják: Ímé a nagy étü és részeges ember [...]” (Mt 11,19). Hamis vád volt ugyan, de ezzel szerették volna lejárni, így megtorpedózva szolgálatát.

Ugye, milyen sok baj van velünk? Hát nem kegyelmes Isten, hogy ilyeneket, mint mi, megváltott, és foglalkozik velünk? S hogy ilyeneket is kigyógyít a bűnből? Mert hisszük, hogy megteszi. Teljesen! Azon a lakomán, amelyről a Jelenések könyvében olvasunk, egyetlen torkoskodó meghívott sem lesz. Ott már nem az ételektől várjuk a beteljesedést és az örömet! Maga az Úr lesz a mi ételünk és életünk!

MIT KEZDJÜNK

a haragunkkal?

DEÁK-FOGARASI ANDRÁS

A harag, önmagában véve nem bűn. Pál élesen elhatárolja az Ef 4,26-ban a haragot a bűntől. „Am haragudjatok, de ne vétkezetek [...]” Érzelmünket Isten alkotta és minden, amit Ő alkotott jó, hasznos, ha rendeltetésszerűen használjuk, biblikusan élünk vele. A haragnak helye van az ember életében, de Pál arra figyelmeztet, hogy könnyen bűnössé válhat. Ez egy nagyon erős érzés, amit lehet hasznosan és károsan is alkalmazni.

Mikor válik a haragunk bűnössé? Akkor, amikor kontrolálatlanul kitör belőlünk, s a másik emberre irányul ártó szándékkal. A dühkitörések kapcsolatokat rombolnak szét, erkölcsi és fizikai károkat, sok fájdalmat okoznak. Akkor is bűnössé válik a harag, amikor elfojtjuk magunkban, s magunkra irányítjuk. Ezzel nem kis kárt okozunk magunknak és másoknak, mert ez keserűséghez, sértődöttséghez vezet. Ingerlékeny, mogorvává, beteggé tesz, ami megint csak a kapcsolataink megromlását eredményezi. Ebben a két esetben tehát a haragunk rombol, ezért nem szolgálja Isten dicsőségét.

Mit tehetünk azért, hogy rendeltetésszerűen éljünk a haragunkkal? Nem a problémára, hanem annak megoldására kell irányítanunk. Akkor alkalmazzuk helyesen, amikor arra ösztönöz, hogy késedelem nélkül megbéküljünk egymással. Így a kapcsolatainkat pedig pozitív irányban mozdítja előre.

Annyi kudarc és bukás után egyáltalán képesek vagyunk arra, hogy a haragunkat kezeljük, és helyes irányba tereljük? A hívó ember, aki Krisztusban helyre állított, már képes arra, hogy a Lélek hatékony segítségével ellenőrzése alatt tartsa érzelmeit, hogy uralkodjon önmagán. Lehetősége van arra, hogy a rosszat ne engedje kiteljesedni magában, hanem elvesse. Megvan ehhez az Igében a szükséges eszköztára, Krisztusban a szükséges erőforrása. A Szentírás szerint két olyan pillanat is van, amikor az ember Isten

segítségével megállíthatja bűnös haragjának áradatát és megakadályozhatja a tragédiát.

Megfékezheted bűnös haragodat a kitörés pillanata előtt. „Mint aki árvizet szabadít el, olyan a háborúság kezdete; azért minekelőtte kihatna, hagyd el a versengés” (Péld 17,14). Megállíthatjuk már akkor, mielőtt kitörne, mint a vulkán. Hogyan? Gondosan vizsgáljuk meg, hogy melyek azok a helyzetek, körülmények, amelyek előidézik, felgerjesztik haragunkat. Amikor tudatosan bennünk egy-egy ilyen helyzet, még mielőtt a folyamat elkezdődne, a láncreakció beindulna, próbáljuk meg megbeszélni a nézeteltéréseinket azzal, aki előidézte ezt a helyzetet. Kérjünk segítséget tőle, ha lehet, hogy támogasson minket ebben a harcunkban! Ragadjuk meg a gyökerénél a problémát, és húzzuk ki azonnal, ha lehet együtt, még mielőtt felnövekedne és kiteljesedne! „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot” (Péld 15,1). Ne engedd, hogy elkezdődjön! Az egyik ember haragja, bántó beszéde a másik ember haragját is előidézi, de a higgadtság lecsendesíti a haragot. „[...] álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek” (Jak 4,7).

Kiolthatod bűnös haragodat egy későbbi pillanatban is. Sajnos előfordul, hogy már azelőtt dühbe gurulunk, mielőtt tudatosulna bennünk a kritikus élethelyzet. Van, amikor nem tudunk ellenállni a kísértésnek, és úrrá lesz szívünkön a bűnös harag. Mit tegyünk ilyenkor? Amilyen gyorsan csak lehet, el kell fojtanunk haragunkat. „Az ő egész indulatját előmutatja a bolond; de a bölcs végre megcsendesíti azt” (Péld 29,11). Ha vétkeztünk is, nem kell engednünk, hogy a bűn eláraszson mindent és kiteljesedjen. A bennünk munkálkodó Szentlélek ereje által teremnünk kell az önmegettartóztatást, és gyakorolnunk kell magunkat ebben. Mit jelent ez? Ilyenkor már nem tudunk higgadtan beszélni, ezért bölcs dolog addig várni a szóval, amíg le nem csillapodik haragunk. Kérjünk bocsánatot az Úrtól és kérjük segítségét ahhoz, hogy a kialakult helyzetben tudjunk hozzá méltóan viselkedni! Vállaljuk magunkra a felelősséget és ne engedjünk az önsajnálát kísértésének, hanem tegyünk jót azzal, aki ellen a haragunk felgerjedt! „Beszéljetek szívetekkel... és csillapodjatok” (Zsolt 4,5).

Ha kitartóan gyakoroljuk magunkat ebben a harcban és minél gyakrabban útját álljuk bűnös haragunknak, annál ritkábban kell megfékeznünk és kioltanunk. Minél gyakrabban megfékezzük a bűnt, annál gyorsabban sikerül megszabadulnunk tőle. Problémáid vannak haragod kezelésével? Fordulj bizalommal lelkészedhez, és kérj segítséget tőle!

GONDOLATOK A

kevékeny lustaság

TERMÉSZETÉRŐL

A restség
bűnének
leleplezése

TONY REINKE

A gyerekeim nagyon szeretnek állatkertbe járni. Élvezik, hogy egy valóságos vadon veszi ott körül őket. Ebben a valóságos vadonban azonban folyton rájuk tör egy váratlan ösztön, ami arra készíti őket, hogy ők is úgy viselkedjenek, beszéljenek, pörögjenek-forogjanak, mint az állatok. Tulajdonképpen utánozni kezdik a mimikájukat és a kommunikációjukat.

A gyerekek szeretnek kapcsolatot is teremteni ezekkel a vadállatokkal, ezért kicsi kezüket az ablaküvegre csapják, zörgetni kezdik a ketreceket és mindenféle ostoba hangot adnak ki. Egyszerűen kísérletet tesznek arra, hogy felhívják magukra az állatok figyelmét. S természetesen azok a jószágok válnak a pici látogatók kedvenceivé, akik mindezekre reagálnak is.

Ha csak egyetlen oroszlán hajlandó a szemükbe bámulni három másodpercre, már az is egy hátborzongató, de hatalmas győzelem számukra. Ez a rövidke pillanat képes beteljesíteni a gyermekek egyszerű vágyát: kapcsolatba kerülnek egy kegyetlen és veszedelmes állattal.

A restség

Teljesen más a helyzet a lajhárokkal. A lajhár egy csúnya, nyakigláb, szőrös valami, hosszú lábakkal és karokkal, kimeresztett, sárga karmokkal, és semmi egyebet nem csinál, csak ölel egy fát. Semmire nem reagál, csak a saját dolgával foglalkozik. Felőle történhet bármi, nem zavartatja magát. Ráhangolódott a semmire. Sajnálom, gyerekek, vele semmilyen kapcsolatba nem tudtok kerülni. A lajhár éppen szundikál. Már megint...

A Szentírás nem fest ennél szebb képet a mi életünkben lévő lustaságról sem. A bibliai képek és gondolatok igen szemléletesek, feledhetetlenek:

- „Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (2Thessz 3,10)
- „Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs!” (Péld 6,6)
- „[Mint] az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában.” (Péld 26,14)
- „Ha a rest az ő kezét a tálba nyújtotta, resteli azt csak szájához is vinni.” (Péld 26,15)
- „Bölcsőbb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, a ki okos feleletet ad.” (Péld 26,16)
- „A restség miatt elhanyaglik a házfedél, és a kezek restsége miatt csepeg a ház.” (Préd 10,15)

Az idézett versek a következő képekkel ábrázolják a rest embert: egyhangú és unott, haszontalan, közömbös és érzéketlen. A restség lassan és észrevétlenül felemészti az életüket.

Két pontosítás a lustasággal kapcsolatosan

A restségről, lustaságról való gondolkodásunkban két félrevezető előítélet is rejtőzik. Egyrészt úgy véljük, hogy a lusta – talán éppen közömbösségből adódóan – semmit nem akar, semmire nem vágyik. Másrészt azt hisszük, hogy állandó tétlenségben él, semmit nem csinál. Ezeket a tévképzeteket azonban tisztáznunk kell.

1. *A restség a vágy bűne.* Lehet, hogy nem úgy tűnik, de a restség – sok más bűnhöz hasonlóan – ugyanúgy bűnös kívánságokból fakad:

- „Kivánsággal felindul, de hiába, a restnek lelke.” (Péld 13,4)
- „A restnek kívánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. Egész nap kivánságtól gyötretik [...]” (Péld 21,25–26)

Mindannyiunkat kívánságok, vágyak, különféle dolgok szerelme emészt – nincs ez másként a lusta emberrel sem.

2. *A restnek egyre több elfoglaltsága van.* A lustaságnak ezt a fajta döbbenetes megnyilvánulási formáját hívom én zombiságnak. Egy rest zombi rendkívül elfoglalt életet is élhet, de mihelyst elvégzi a teendőit és eleget tesz a felé irányuló elvárásoknak, azonnal siet, hogy ismét élvezhesse hön áhított kényelmét. Csupán kötelességeket teljesít, de valójában a kényelem az, ami után epekedik. A zombi egyfajta ködben éli meg a mindennapjait, végzi el a hétköznapi rutinjait, mondhatni „alva jár” az egyik hétvégétől a másikig.

Frederick Buechner a következőket írja ezekről a zombikról:

„A restség nem tévesztendő össze a semmittevessel. Egy rest ember lehet nagyon elfoglalt, de úgy megy keresztül a dolgokon, mint aki automata pilótával repül. Hasonló az ahhoz az emberhez, aki elkapott egy csúnya náthát: szinte teljesen elvesztette az egészséges érzékelőképességeit... – emberek jönnek és mennek, de meghomályosodott szemein keresztül alig veszi észre őket. Hagyja a dolgokat a maguk medrében folyni. Ő csak próbál keresztülvergődni az életén.”

Richard John Neuhaus meghatározása szerint a jelenkori lustaság nem más, mint „megszámlálhatatlanul sok olyan este, amelyet elhomályosít előttünk a televízió, olyan esték, amelyek sem a szórakozásról, sem a tanulásról nem szólnak, csak az idő és a kötelesség elleni bódító és görcsös védekezésről”.

A restség akkor a legveszélyesebb, amikor a személyes kényelmet azáltal próbálja megőrizni, hogy végtelen számú, számára kedves, könnyen vagy kevés küzdelem árán megvalósítható időtöltést halmoz fel. A lustaság egy krónikus törekvés az evilági dolgokhoz kötődő kényelem elérésére, ami egyfajta unottsággal is párosul – egyhangúvá válik az Istennel való kapcsolatunk, az emberek fárasztani kezdenek, s egy álmatag, unott életet kezdünk élni.

A restség leggyakoribb formája az, amikor úgy vagyunk lusták, hogy közben elfoglaltak vagyunk – előre meghatározott, szigorú napirend szerint élünk,

minden percünk be van osztva, amit egyfajta lelki homállyal viselünk csak el; kicsinyesen ragaszkodunk időbeosztásunkhoz, minden lehetséges módon megpróbáljuk megakadályozni, hogy azt bármi is felborítsa, így neheztelni kezdünk a segítségünkre szoruló emberekre, s mindeközben csak az a vágy hajt bennünket, hogy a következő betervezett kényelmet elérjük. Ez napjaink egyik járványa.

A restség meghatározása

A lustaság egyfajta epekedés az után, hogy személyes komfortérzetünket minden áron elérjük. Ez az ár viszont magas:

- A lustaság megfoszt attól az örömtől, amit Isten a hétköznapi tevékenységek elvégzése által ad.
- A lustaság vakká tesz arra, hogy tudj és lásd: Isten arra tervezte a munkád, a hivatásod, hogy általa kimutathasd mások felé a szereteted.
- A lustaság vakká tesz a szükségletekre, amelyeket be tudnál tölteni.
- A lustaság a helyi gyülekezet iránti szeretetedbe fog kerülni.
- A lustaság számtalan feladattal tompítja el az agyadat, s betölti minden idődet.
- A lustaság megakadályoz abban, hogy felismerd: sürgősen szükséged van Krisztusra.
- A lustaság becsukja a szemeidet Jézus Krisztus csodálatos volta és szépsége előtt.
- A lustaság elnémítja a dicsőítéssedet, istentiszteletedet.
- A lustaság elrabolja tőled azt, ami valódi pihenést és felüdülést jelenthetne számodra.
- A lustaság meg fogja ölni a legértékesebb örömeidet.

A lustaság egy bennünk lakozó szörnyeteg, amely folyton azt ellenőrizgeti, s azon munkálkodik, miként kerülhetünk újra számunkra kényelmes, komfortos körülmények közé, mindeközben pedig abba az illúzióba ringat bennünket, hogy ezzel csak hatalmat gyakorlunk önmagunk fölött. Holott éppen ez az, ami minden igazi örömtől megfoszt bennünket.

Szabadulás a restségből

Van remény az olyan „tevékeny lusta” számára is, mint én. Van reményem, hisz Isten gyűlöli a lustaságot.

A restség azt mondja, hogy minden az én komfortérzetemet kellene, hogy szolgálja. Isten viszont azt mondja, hogy mindent a te javadra fordítok (Róm 8,28). Hatalmas a különbség!

Isten által megvigasztalva lenni nem azt jelenti, hogy kényelembe, nyugalomba helyez bennünket. Isten nem a mi kényelmünkön munkálkodik. De jelenti-e azt, hogy örökké védve vagyunk Krisztusban? Igen. Jelenti-e azt, hogy megszabadultunk Isten haragja alól? Igen. És azt, hogy győzedelmesek vagyunk a bűn felett? Ámen. Viszont jelenti-e azt, hogy zavartalanul, nyugalomban és kényelemben élhetünk? Nem.

Az ember nem arra teremtett, hogy a tartós szabadidő állapotában növekedjen. Ez a reménység csupán ámitás.

Isten – éppen az Ő szeretetéből fakadóan – ki fog mozdítani bennünket a mi kényelmes és nyugodt kis életünkéből. Tulajdonképpen éppen ez a próbák lényege. Amikor ugyanis túlságosan kényelmesek és nyugodtak leszünk valamivel kapcsolatban, akkor egyfajta lelki álomba kezdünk merülni. S ekkor az Úr mint villám csap le az égből, hogy biztonságunkat és kényelmünket elvegye, s ezáltal visszazökkentsen bennünket a lelki éberség állapotába.

A próbákon keresztül Isten azt mondja el nekünk, hogy eléggé szeret bennünket ahhoz, hogy eltávolítsa az életünkéből az általunk vágyott kényelmet, hogy ezáltal helyet készítsen a Krisztusban rejlő örömeknek, amelyekre valóban szükségünk van. Az irányítás Isten kezében van. Ez a mi vigaszunk.

A dicsőséges igazság az, hogy Krisztusban mi már a lustaság uralma alól is megszabadítottunk. A kényelem bűnétől való függőségünk többé már nem uralkodik fölöttünk. Krisztusban szabadok vagyunk. Nem kell minden napunkat alvással töltenünk azért, hogy örömet próbáljunk találni. Ez kész öngyilkosság lenne. Mi nem egy ködös, zombiéletet élünk, nem csak elvonszoljuk magunkat a következő vasárnapig, a következő szabadnapig, a következő menekülési lehetőségig. Nem! Szabadokká lettünk arra, hogy Jézusban már most egy örömteljes életet éljünk azáltal, hogy nap mint nap az Ő szolgálatára szánjuk magunkat, s időnket, életünket áldozatul adjuk át neki.

Fordította: Popovics Szidónia

<http://www.desiringgod.org/articles/lazy-busy>

Öt igazság **JÉZUS** feltámadásával kapcsolatban

JOSEPH SCHEUMANN

Bár Jézus Krisztus feltámadása a keresztyén hit alapja, legtöbbször mégis csak akkor gondolkodunk el róla igazán, amikor a húsvét ideje közeleg. Jézus feltámadása azonban annyira fontos, hogy Pál azt írja róla: *„Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok.”* (1Kor 15,17) Pár igeverssel később pedig: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”* (1Kor 15,19)

A feltámadás dicsőséges valóságának mélyebb megértése érdekében tekintsünk hát meg öt ezzel kapcsolatos igazságot!

1. Jézus testben támadt fel. Amikor Jézus feltámadt a halálból, a testét sem hagyta a sírban. Feltámadása után megmaradtak a sebhelyei (Jn 20,27), halat evett (Lk 24,41-43), testben ment fel a mennybe (ApCsel 1,9), sőt másodszor is testben fog visszajönni (ApCsel 1,10-11; 1Thessz 4,16). Isten Fia tehát testben is mindig létezni fog.

Az a tény, hogy Jézusnak még mindig van teste, az emberi test méltóságát fejezi ki. Ez a méltóság pedig ugyanúgy vonatkozik arra a testre, amellyel most rendelkezünk, mint arra, amellyel csak a feltámadásunk után fogunk. Matthew Lee Anderson egyik művében a következőképpen fogalmaz: *„A test feltámadása azt jelenti, hogy nem test nélküli lelkeként leszünk együtt Istennel, hanem úgy, mint emberek, vagyis a mostanihoz nagyon hasonló fülekkel, arccal, karokkal és lábakkal rendelkezünk majd.”* (Anderson, 2011. 60–61. o.)

2. Jézus feltámadása igazolta Őt. Pál talán az egyik legvilágosabb példán keresztül köti össze Jézus feltámadását az Ő megigazításával, bár a legtöbb angol nyelvű bibliafordításban ez a kapcsolat elhomályosul. Az apostol a következőképpen fogalmaz: *„[...]*

nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.” (1Tim 3,16) A „megigazított” szó eredeti alakját az Újszövetség több helyen is másként használja – „megigazult”, „igaznak bizonyult” formában is megtaláljuk.

Hogyan lehetséges ez? Ha Jézus tökéletes volt, hogyan lehetett Őt megigazítani? Hiszen a megigazítás eleve feltételezi a bűnösséget, az istentelenséget (vö. Róm 4,5)?! A válasz Jézus halálában és feltámadásában rejlik. Richard Gaffin ezt így magyarázza: *„Mindaddig, amíg [Jézus] a halál állapotában volt, az Ő munkájának igaz volta – vagyis halálig tartó engedelmessége – kérdéses, sőt tulajdonképpen megcáfolt volt. Ebből következik, hogy az, hogy feltámadásával legyőzte a halált, nem jelent mást, minthogy eltörölte a kárhozát ítéletét és minden kétséget kizáróan bebizonyította az Ő igaz voltát.”* (Gaffin, 1987. 121-122. o.)

3. Jézus feltámadása a Szentháromság által történt. Az Újszövetség az Atyáról úgy beszél, mint aki elvégezte Krisztus feltámasztását, Jézusról, mint aki feltámasztott a halálból, a Szentlélekről pedig úgy, mint aki eszköze volt az Atyának Jézus feltámasztásában: *„[...] ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által.”* (Róm 8,11)

Az idézett igeversben azonban nem csak arról olvashatunk, hogy az Atya a Szentlélek által feltámasztotta Jézust, hanem arra is ígéretet kapunk, hogy a mi feltámadásunk hasonló lesz Jézus feltámadásához: Isten, a mi Atyánk, bennünket is fel fog támasztani a halálból az Ő Lelke által.

4. *Jézus a mi eljövendő feltámadásunk első zsengeje.* Pál Jézus feltámadását a következőképpen írja le: „[...] Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejéül azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15,20) A zsenge egy mezőgazdasághoz kapcsolódó jelkép, amely a majdani termés, vagyis az aratás kezdeti minőségére utal. Gaffin magyarázata szerint: „Pál itt azt mondja, hogy Krisztus feltámadása nem választható el a hívők feltámadásától. Miért? Azért, mert ha kibontjuk ezt a Pál által használt jelképet, akkor megértjük, hogy Krisztus feltámadása magának a feltámadás 'aratásának' a 'zsengeje', s ennek az 'aratásnak' a hívők feltámadása is része. Ezt a gondolatot erősíti meg a következő néhány vers is: »Mert a miképpen Ádám-ban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor.« (1Kor 15,22-23)” (Gaffin, 2013. 68. o.)

5. *A hívők – Jézus által – lélekben már fel is támadtak.* A feltámadás a hívők számára nem csak egy jövőbeli esemény. Mindazok, akik hisznek Jézus Krisztusban, vele együtt már feltámasztattak egy Krisztusban való életre. Pál azt írja, hogy: „*Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülén.*” (Kol 3,1) A keresztyének tehát olyan emberek, akik már Krisztussal együtt feltámasztattak. Gaffin ezt így magyarázza: „A hívők valójában soha nem lesznek jobban feltámasztva annál, mint amennyire már fel vannak. Isten minden egyes hívőben elvégzett egy munkát. Ez a munka pedig – az újjászületés – semmivel sem kisebb méretű, mint maga a majdani, testben való feltámadás, s e munkát már soha nem fogja elvégzetlennek tekinteni.” (Gaffin, 2013. 76. o.)

A feltámadás tehát a keresztyének egy már véghezvitt, de jelenleg még láthatóan meg nem valósult állapota, amelyben Krisztus és az Ő egyháza örökre egyesülnek majd. Jézus feltámadása azt jelenti, hogy mindazok, akik hisznek Őbenne, a valódi, lelki halálból már feltámasztattak – hiszen ők már Krisztusban vannak –, de az eljövendő feltámadás teljes megtapasztalására, testük megváltására még várakozniuk kell (Róm 8,22-23).

Fordította: Popovics Szidónia

<http://www.desiringgod.org/articles/five-truths-about-the-resurrection-of-jesus>

Istenkeresés

Hányszor hallottad már más keresztyénektől, vagy nyilatkoztál már te magad is úgy egy emberről, hogy még nem keresztyén, de kereső!? Gyakorta használt szófordulat ez a keresztyének között. Az emögött lévő gondolat az, hogy viszonylag sok ember van, aki keresi Istent, de az a problémájuk, hogy képtelenek megtalálni. Mintha Isten bújócskázna velük. Ő olyan megfoghatatlan.

Amikor az Éden kertjében a bűn bejött a világba, ki volt az, aki elrejtőzött? Jézus eljött erre a földre, hogy keresse és megmentse az elveszetteket. Nem Jézus volt az, aki elbújt. Isten nem menekül. Mi vagyunk azok, akik elfutunk. A Szentírás azt mondja, hogy a gonoszok akkor is futnak, amikor senki sem üldözi őket (Péld 28,1). Ahogy Luther Márton is megjegyezte: „A pogányok megremegnek egy levél rezdülésétől is. A Biblia egyöntetűen azt tanítja, hogy a bukott ember az, aki menekül Isten elől.”

Az emberek nem keresik Istent. Keresik viszont azokat az előnyöket, amelyeket egyedül Isten adhat meg a számukra. A bukott ember bűne ez: keresi Isten áldásait, de magát Istent elkerüli. Mi, emberek természetünkől fakadóan menekülőök vagyunk.

A Biblia újra és újra Isten keresésére szólít fel. Ebből mi persze rögtön arra következtetünk, hogy ha Isten felszólít bennünket, hogy keressük Őt, akkor még bukott állapotunkban is van bennünk egy olyan erkölcsi tartalom, amely által magunktól képesek vagyunk ezt a keresést véghez vinni. De vizsgáljuk csak meg, kik is a megszólítottjai ezeknek az ígéknek? Az Ószövetségben Izrael népe az, akit Isten az Ő keresésére szólít fel, az Újszövetségben pedig a hívők azok, akiknek az Ő országát kell keresni.

Vajon te valóban az Istent keresed, vagy csak az áldásait akarod?

„*Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van.*” (Ézs 55,6)

„*Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörögsetek és megnyitvatik néktek.*” (Mt 7,7)

„*Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.*” (Jel 3,20)

Fordította: Filep Eszter

<http://www.ligonier.org/learn/devotionals/seeking-after-god/>

A szülők kötelességei

(7. rész)

J. C. RYLE

XV. Miközben gyermeket nevelték, ne feledkeztek meg a bűn erejéről.

Röviden beszélek nektek erről is, nehogy ne legyen biblikus látásotok ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Ne gondoljátok, hogy gyermekeitek szíve olyan, mint egy darab tiszta lap, és ha helyesen nevelitek őket, akkor sosem kell problémákkal szembesülnötök. Szeretnélek figyelmeztetni benneteket, hogy ez sosem lesz így. Terhes dolog azt látni, hogy mennyi gonoszság és romlottság van egy kis gyermek szívében is, és milyen gyorsan termi meg annak gyümölcsét. A lobbanékony természet, az akaratosság, a büszkeség, az irigység, a mogorvaság, a szenvedély, a lustaság, az önzés, a hazudozás, a ravaszság, a képmutatás, a rossz átvételének utálatos szokása, a jóra való hajlam elcsüggesztő hiánya, a célok elérése érdekében mindennek megtétele – mindezt, vagy legalábbis némelyeket ezek közül észre kell vennetek már a kis tipegőkben is. Ezek a készségek már kora gyermekkorban kezdenek megjelenni életükben. A gyerekeket nem kell megtanítani a bűnre.

De nem kell meglankadnotok amiatt, amit láttok. Nem kell meglepőnek találnotok, hogy az ilyen kis szívek telve vannak bűnnel. Ez az egyedüli örökség, amelyet Ádám ránk hagyott. Ez az a bűnös természet, amellyel a világra jövünk, és mindez hozzánk tartozik. Legyünk inkább szorgalmasak abban, minden eszközt felhasználva, a legmagasztosabbakat is, Isten segítségével, hogy ellene álljatok a bűnnek. Legyetek résen, s amennyire rajtatok áll, óvjátok gyermekeiteket a kísértésektől.

Sose hallgassatok azokra, akik azt mondják, hogy gyermekeitek jók, jól nevelték és bízhattok bennük.

Ne feledkeztek meg arról, hogy szívük olyan gyorsan fellángolhat, mint a tapló. Még a legjobb percekben is elég egy szikra, hogy bűnös kívánságaik tüzet fogjanak. A szülők ritkán felettébb óvatosak. Emlékezzetek gyermekeitek természetől fakadó bűnösségére és legyetek óvatosak.

XVI. Tanítsátok meg gyermekeiteket arra, hogy ne feledkezzenek meg Isten ígéreteiről.

Röviden beszélek erről is, hogy megóvjalak benneteket a csalódásoktól.

Világos és érthető ígérek adattak nektek: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” (Péld 22,6). Gondoljatok bele, mit jelent egy ilyen ígéret! Az ígéret – az egyedüli dolog, ami merésszé tette a pátriárkákat, mikor még a Biblia nem is volt megírva. Énok, Nőé, Ábrahám, Izsák, Jákób, József – mindnyájukat több ígéret is éltette, és lelkük kivirágzott. Az ígérek – elixír, amely minden időben megerősítette és támogatta a hívőket. Az az illető, akinek a Szentírás világos kijelentése van a kezében, sosem szabad, hogy meglankadjon. Apák és anyák, mikor szívetek meglankad, és már-már feladjátok, olvassátok el ezeket a szentírásbeli helyeket, és vigasztalódjatok meg.

Gondoljatok bele, hogy ki tesz ígéretet! Ez nem embernek a szava, aki hazudhat vagy meggondolhatja magát. Ez a királyok Királyának a szava, aki sosem változik. Mondhat-e valami olyat, ami utána ne teljesedne be? Vagy ha ő mondott valamit, az ne lett volna jó? Számára semmi sem túl nehéz. Ami lehetetlen az embernek, az nem lehetetlen az Istennek. Kedves Olvasóm, ha mi nem nyerünk hasznot ezekből az áldásokból, akkor ebben nem ő a hibás, hanem mi.

Gondoljátok végig, miről beszél ez az ígéret, mielőtt elvetnétek. Egy elrendelt időről beszél, amikor a helyes nevelés megtermi a maga gyümölcsét – „ha a gyermek megöregszik”. Ebben kétségtelenül van vigasztalás. Lehetséges, hogy saját szemeitekkel meg sem fogjátok látni nevelésetek eredményét, de nem mondhatjátok azt meg előre, hogy milyen áldott gyümölcsöt fognak teremni akkor, mikor ti már rég nem lesztek az élők soraiban. Isten nem rögtön ad meg mindent. Ő gyakran „utóbb” cselekszik, ahogyan a természetben, úgy a kegyelemmel kapcsolatban is. Az „utóbb” – az az idő, mikor a szenvedés megtermi a békességes tűrés és az igazság gyümölcseit” (Zsid

12,11). Az „utóbb” – az az idő, amit türelmesen kell várnia minden szülőnek, ha jelenleg nem is látnak sikereket; reménységgel kell vetnetek.

„Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva megtalálod azt” (Préd 11,1). Meg vagyok győződve, hogy sok gyermek, aki szülei életében semmilyen jelét nem mutatta annak, hogy jó gyümölcsöt fog teremni, előáll a feltámadás napján, és áldani fogja szüleit a tőlük kapott jó neveltetésért. Ezért hit által cselekedjétek, és ne gondoljátok azt, hogy munkátok hiábavaló lesz. Illés háromszor borult rá az özvegy gyermekére, mire abba visszatért az élet. Vegyetek róla példát, és ne adjátok fel!

XVII. Tanítsátok meg gyermekeiteket arra, hogy állandóan könyörögjenek, hogy Isten áldja meg mind-azt, amit tesztek.

Az Úr áldása nélkül a legjobb törekvések sem hoznak eredményt. Ő tartja minden ember szívét a kezében, és ha ő nem érinti meg az ő Lelke által a gyerekek szívét, akkor hiába kínozzátok magatokat. Ezért állandóan imádságokkal öntözzétek azokat a magvakat, amelyeket szívükben elvetettetek. Az Úr sokkal jobban hall minket, mint ahogyan mi imádkozunk, sokkal inkább áld, mintsem mi azt kérnénk – tetszik neki, mikor gyerekekért könyörögnek hozzá. Az imádságnak kell minden dolgotok alapját képeznie. Úgy gondolom, hogy azok a gyerekek, akikért sokat imádkoznak, ritkán tartoznak az elvetettek közé.

Úgy tekintsetek gyermekeitekre, mint ahogyan Jákób tekintett a sajátjaira. Azt mondta Ézsauanak, hogy azok „a gyerekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgádat” (1Móz 33,5). Úgy tekintsetek rájuk, mint József a saját gyermekeire; azt mondta atyjának: „Az én fiaim, kiket Isten itt adott nekem” (1Móz 48,9). Mondjátok a zsoltáráróval együtt, hogy ők „az Úrnak öröksége, ... az anyaméh gyümölcse: jutalom” (Zsolt 127,3). Aztán szent határozottsággal kérjétek arra az Urat, hogy legyen kegyelmes az ő személyes ajándékai iránt. Fordítsatok figyelmet arra, Ábrahám hogyan járt közbe Izmaelért, mivel szeretete őt: „Vajha Izmael élne te előtted” (1Móz 17,18). Nézzétek meg, Manoah hogyan beszélt az angyallal Sámsonról: „Ha beteljesedik ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel, és mit cselekedjen ő?” (Bír 13,12) Nézzétek meg, milyen gyengéden gondoskodott Jób gyermekei lelkéről: „és áldozott égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt mondta Jób: Hátha

vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak Isten ellen az ő szívükben!” (Jób 1,5) Kedves Szülők, ha szeretitek gyermekeiteket, menjetek és ugyanígy járjatok el! Lehetetlen túlértékelni az értük mondott imádság fontosságát a kegyelem trónusa előtt.

Most pedig, kedves Olvasók, engedjétek meg, hogy befejezésképpen emlékeztesselek benneteket arra, milyen fontos megtenni mindazt, ami erőtök-ből telik, hogy gyermekeitek a mennybe jussanak.

Jól tudom, hogy Istennek szuverén hatalma van, és mindent az Ő akarata szerint tesz. Tudom, hogy Roboám Salamon fia volt, míg Manassé – Ezékiás fia, és hogy kegyes szülőknek nem mindig vannak hívő gyermekeik. De ugyanakkor azt is tudom, hogy Isten eszközökön keresztül munkálkodik, és meg vagyok győződve róla, hogy ha ti könnyelműen fogtok viszonyulni ezekhez az eszközökhöz, aligha válik gyermekeitekből jó ember.

Atyák és édesanyák, lehet, hogy azt szeretnétek, hogy gyermekeitek megkeresztelkedjenek és egy keresztyén egyház tagjai legyenek; lehetnek kegyes rokonaitok, akik imádkoznak és felelnek értük; a legjobb iskolákba küldhetitek őket, Bibliát adhatok a kezükbe, megtölthetitek értelmüket tudással, de ha emellett otthon nem lesz megfelelő nevelés, megmondom a szemetekbe, hogy végül gyermekeitek nagyon rossz helyre fognak kerülni. Az otthon az a hely, ahol a szokások kialakulnak; az otthon az a hely, ahol a jellem alapjai lefektetnek, otthon alakul ki az ízlés, a hajlam és a világnézet. Valóban áldott az az ember, aki azt tudja mondani gyermekeinek, amit Bolton mondott gyermekeinek a halálos ágyán: „Hiszem, hogy közületek senki sem mer velem majd találkozni Krisztus ítélőszéke előtt megtéretlen állapotban”.

Atyák és édesanyák, Istennel és az Úr Jézus Krisztussal együtt arra hívlak benneteket, tegyetek meg mindent, amit meg tudtok tenni, hogy megtanítsátok gyerekeiteket a helyes útra. Erre nemcsak azért hívlak benneteket, hogy gyermekeitek lelkét megnyerjétek, hanem saját lelki békétek és jövőbeli nyugalmatok miatt is. Ez szolgálja az érdeketeket. Ettől nagyban függ boldogságotok. A gyermekek mindig ijak voltak, amelyekből éles nyílvezőket lehetett az ember szívébe lőni. A gyermekek sokszor a legkeserűbb poharat töltötték meg, amelyet a szülőknek ki kellett inniuk. Gyerekek voltak már a legkeserűbb könnyek szerzői is, amelyek miatt emberek könnyeztek. Sokat mesélhetne erről Ádám, Jákób és Dávid. Nincs a földön keserűség, ami hasonló lenne

ahhoz, amit a gyermekek tudnak okozni saját szüleiknek. Oh, hallgassatok ide, hogy könnyelműségetek ne torkolljon boldogtalanságba idősebb korotokban! Hallgassatok rám, hogy ne kelljen sírnotok hálátlan gyermekeitek viselkedése következtében, mikor szemetek meggyengül és erőtök elhagy benneteket!

Ha azt szeretnétek, hogy az élet támaszai legyenek, és öregségetek gondviselői legyenek, ha azt szeretnétek, hogy áldásban részesüljenek, és ne átokban, örömet okozzanak, és ne csüggedést, hogy Rúbenek és ne Júdák legyetek, hogy Ruthok és ne Orpák legyetek, ha azt szeretnétek, hogy Nóéhoz hasonlóan, ne kelljen szégyenkeznetek, hogy miattuk életetek ne legyen kegyvesztetté – hallgassátok meg tanácsomat: már fiatal korban tanítsátok meg őket a helyes útra!

Ami engem érint, befejezéséig imát mondok az Istennek értetek, akik ezt az írást olvassák, hogy Isten tanítson titeket a lelkek helyes értékelésére. Éppen ezért fordul sokszor a keresztség pusztá formálitássá, és a keresztyén nevelés és oktatás megvevés tárgyává. A szülők nagyon gyakran nem viselnek gondot magukra, és emiatt saját gyermekeikre sem. Nem értik a különbséget a természeti és kegyelmi állapot között, éppen ezért engedik, hogy minden a maga folyása szerint haladjon.

Most azonban az Úr tanítson meg benneteket arra, hogy a bűn gyűlöletes az ő szemében. Tudom, hogy akkor meg fogjátok siratni gyermekeitek bűnét és arra fogtok törekedni, hogy kikapjátok belőle őket, mint zsarátnokot a tűzből. Meg vagyok győződve arról, hogy akkor meg fogtok minden töletek telhetőt tenni azért, hogy gyermekeiteket Jézushoz vezessétek, hogy életet nyerjenek általa.

Az Úr tanítson meg benneteket Szentlelke által mindarra, amire szükségetek van lelketek megújulása, megszentelődése és újjászületése érdekében. Meg vagyok győződve, hogy akkor állandó könyörgek közepette megtérésre fogjátok hívni gyermekeiteket, és nem fogtok nyugodni, míg Ő hatalmába nem keríti az ő szívüket, és nem teszi őket új teremtményekké.

Az Úr adja meg mindezt számotokra, és akkor nekem is reménységem lesz afelől, hogy valóban helyes módon nevelitek gyermekeiteket – tanítsátok meg őket erre az életre és a mennybelire is – neveljétek őket Istennek, Krisztusnak és az örökkévalóságnak!

J. C. Ryle: The Upper Room: being a few truths for the times c. könyvéből fordította: Pápai Ernő

Ág és gyökér

Szép az álom, fényes az elmélet,
de sok álmot megcsúfol az élet.

Mondjuk, mikor érkezik a gyermek:
szent a gyökér, az ágak is szentek,

s elámulunk, mikor le-leválnak
áldott törzsről szentségtelen ágak.

Találgatjuk évtizedek óta:
hogy teremhet rossz gyümölcsöt jó fa?

S nincs felelet, csak szomorú tények,
fiainkban kihúynak a fények.

Nem örökre tán, csak kis időre.
Talán előbb térünk pihenőre,

s mire ők is a küszöbhez érnek,
szívükben is megszólal a LÉLEK.

Így is lehet, így is van ez néha,
másra is van ellenkező példa.

Állunk fiunk bölcső-ágya mellett,
örülünk, hogy ékes ez a gyermek,

de szívünkön átsuhan a kétség:
kell-e neki majd az a reménység...?

Talál-e, ha kergeti az élet,
Kegyelemben ő is menedéket?

Kicsi fiunk álmos szeme rebben,
harangoznak kinn a kerületben.

Dajkálgatunk magunkban egy óhajt:
Ugye, URUNK, egyszer neki szól majd?

S titok-lge fészkel a szívünkben:
„Könyörülök, akin könyörültem”.

(Füle Lajos)

„Hogy mindnyájan
egyek legyenek...”

CARL ROBBINS

Egyetlen keresztyén sem mondhatja, hogy ő a széthúzásért van a gyülekezetben. A szakadtság Isten ítélete alá esik (1Kor 1,10). Még a legfiatalabb hívő is tudja, hogy figyelmeztetéseket kaptunk arra nézve, hogy ne toleráljuk azokat, akik szakadásokat okoznak (Róm 16,17-18; Tit 3,9-11), ugyanis az a gyülekezet, amelyben civakodás, széthúzás van, nem lehet egészséges, növekedő gyülekezet.

Az Újszövetség nagy hangsúlyt fektet a gyülekezetbeli egységre és a közösségre. Hívókként eleve részei vagyunk egy már létező, Isten ígéje által kinyilatkoztatott egységnek:

- Az egyháznak egyetlen feje van: „És az ő lába alá vetett mindent, és őt rendelte mindenek fölött való fővé az egyházban, amely az ő teste és teljessége annak, aki mindent mindennel betölt.” (Ef 1,22-23)
- Krisztus egyetlen egyházat épít: „Jézus pedig azt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert ezt nem test és vér jelentette ki neked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel az egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” (Mt 16,17-18)

- Az egyháznak egyetlen alapja van: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőön kívül, amely Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)
- Minden hívőnek „hétyszeres egysége” van: „Egy a test, és egy a Lélek, mint ahogy egy reménységre szól elhívásotok is. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresetség. Egy az Istene és Atyja mindeneknek, aki mindenek felett van, mindent áthat, és mindenben jelen van.” (Ef 4,4-6)
- Az egységnek minden akadályát összetörték az evangéliumban: „Azért emlékezzetek meg arról, hogy ti test szerint egykor pogányok voltatok, akiket körülmetéletleneknek neveznek azok, akiket kézzel metéltek körül, hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel közösségéből kirekesztve, és az ígéret szövetségétől idegenek, s reménységetek sem volt, mert Isten nélkül valók voltatok ezen a világon. Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közeliékké lettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt egygétette, és ledöntötte a válaszfalat, az ellenségeskedést az ő testében. A tételes parancsolatokból álló törvényt eltörölte, hogy békességet szerezve a kettőt egy új emberré teremtse önmagában. Megbékéltette Istennel mind a kettőt egy testben

a kereszttel, megölve azon az ellenségeskedést; eljött, és békességet hirdetett nektek, távolvalóknak és békességet a közelvalóknak. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok már idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és az Isten házanépe.” (Ef 2,11-19)

Ezek az objektív tények. De hogyan működnek ezek a gyakorlatban? Hogyan valósulhat meg az, hogy egy értelemre és ugyanazon véleményre jusunk? (1Kor 1,10)

Először is emlékeznünk kell arra, hogy az egység, békeség, egyetértés és együttműködés nem jön belőlünk természetesen módon! Ami természetünk-ből ered, az az elkülönülés és a széthúzás. Könnyen észrevehetjük, hogy kultúránk hanyatt-homlok menekül a közösségtől. Robert Putnam 2000-ben megjelent *Bowling Alone (Egyedül tékezve)* c. könyvében átfogó elemzést ad a kapcsolati kultúra összeomlásáról. Az elmúlt 25 év tendenciája a következőket mutatja: 58%-kal csökkent a társasággal való kapcsolat aránya, 33%-kal esett vissza a közös családi étkezések száma, 45%-kal pedig a baráti látogatások, összejövetelek mennyisége. Az amerikaiak egyre kevesebb olyan szervezethez tartoznak, ahol személyesen találkoznak egymással, egyre kevésbé ismerik a szomszédait, ráadásul még tekézni is egyedül járnak, nem csapatban. Számos kultúrtényező járul hozzá ahhoz, hogy minél távolabbra kerüljünk a közösségtől: társadalmunk átmenetisége, a gyökeretlenség, az internet, a szabadidő átalakulása és még sok egyéb dolog.

Az újjászületés és megtérés azonban megváltoztatja az elhidegülésre való hajlamunkat (Ef 2,11-20). Hívó emberként egy „szent nemzet” részeként kell magunkra néznünk (1Pt 2,9-10), többé nem tekinthetjük magunkat magányosnak, idegennek, nem lehetnek fontosabbak számunkra a saját, egyéni érdekeink, s nem élhetünk egy mások elől elzárt életet!

Hitvallásunkban (Westminsteri Hitvallás, 26. fejezet, 1. pont) a következőképpen kapunk útbaigazítást: „Egymással szeretetben egyesülve a szentek részesülnek egymás kegyelmi ajándékában, és kötelesek mindazon közösségi és személyes kötelezettségek elvégzésére, amelyek az ő kölcsönös javukat szolgálják úgy belsőleg, mint külsőleg.” A hitvallás nem túloz, amikor a „kötelezettség” szót használja. Pontosán ez az, amit az Újszövetség gyakran említ, amikor az egymáshoz való viszonyulásunk különböző cselekedeteire szólít fel.

Figyeljük meg közelebbről ezeket a kötelező rendelkezéseket: megparancsolják nekünk, hogy szeressük egymást (Jn 13,34-35; Jn 15,12); elrendelik számunkra, hogy fogadjuk be (Róm 15,7), bátorítsuk és vigasztaljuk egymást (1Tessz 5,11); gyakoroljuk a vendégszeretetet (1Pt 4,9); legyünk egymáshoz jószágosak (Ef 4,32); a tiszteletadásban egymást megelőzők (Róm 12,10); imádkozunk egymásért (Jak 5,16); egymás terhét hordozzuk (Gal 6,2); ne panaszkodjunk egymásra (Jak 5,9), hanem szeretettel szolgálunk egymásnak (Gal 5,13), valamint viseljük el egymást (Kol 3,12-13)!

Az egység és a közösség nem fog „csak úgy magától” megvalósulni a gyülekezetben. A test csak akkor fog egységben növekedni, ha engedelmessé válik ezeknek az egymásért-parancsoknak. Hasonló ez a házastársi szeretet egységéhez, ami nem csak éjszaka mutatkozik meg. A házaspár egységének kifejezésre kell jutnia abban is, hogy a férfi és a nő a nehéz időkben is törődik egymással, szolgálja egymást, kedves szavakat mond egymásnak, s abban, hogy ezernyi apró bántást tartalmazó szavakat is megvizsgálják és megbocsátanak egymásnak. A gyülekezet is csak akkor fog egészségesen növekedni és megerősödni, ha gyakoroljuk az egymásért való élést az igében is megparancsolt formáját.

Vizsgáld meg, hogyan tudnád te, illetve családod segíteni a helyi gyülekezet egységben való növekedését! Íme, egy terv erre a hónapra:

- 1. hét: Tervezd el, hogy kimutatod a vendégszeretetet egy gyülekezetbeli család felé! Hívd fel őket telefonon, és hívd meg őket a vasárnapi ebédre!
- 2. hét: Határozd el, hogy bátorítasz három olyan személyt a gyülekezetből, akikről tudod, hogy meglankadtak a hitben, a szolgálatban!
- 3. hét: Készíts stratégiát arról, miben és hogyan tudsz szolgálni! Igen, ez idődbe és energiádba kerül, de csak ezzel tudod építeni a test egységét.
- 4. hét: Szánj időt naponta arra, hogy a gyülekezeted különböző tagjaiért imádkozz: a gyerekekért, az idősekért, a presbiterekért, a tanítókért, és végül imádkozz a lelkészedért és az ő igehirdetésekre való felkészülése miatt!

Fordította: Némethné Orbán Mária
<http://www.ligonier.org/learn/articles/they-may-be-one/>

MAJDNEM keresztyén

GEORGE WHITEFIELD

„[...] Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek.” (ApCsel 26,28)

George Whitefield (1714-1770) a metodista mozgalom egyik alapítója volt, akit Isten különös módon használt a 18. századi ébredések során. A lelkész 1714-ben született az angliai Gloucesterben. Tanulmányait Oxfordban végezte. 1735-ben megtért, és az Úr szolgálatra hívta el. Angliában és Amerikában százezreknek hirdette az evangéliumot, és emberek ezrei tértek meg szolgálata nyomán. Az alábbiakban részletet közlünk egyik igehirdetéséből.

[...] Vizsgáljuk meg, miért vannak oly sokan azok, akik csak „majdnem” keresztyének!

Az első ok az, hogy téves elképzelésekkel rendelkeznek a vallásról. Bár keresztyén országban élnek, mégsem tudják, mi a valódi keresztyénség. Ez talán kemény állításnak tűnik, de sajnos a tapasztalat ezt igazolja. Sok helyen a vallás csupán tagságot jelent valamilyen közösségben. Többek egyfajta erkölcsösséggel azonosítják, sőt a legtöbb ember számára nem jelent mást, mint egy csomó kötelességet, esetleg különböző teljesítményeket. Csak kevesen, nagyon kevesen tudják, hogy mi is a keresztyénség valójában: az emberi természet teljes belső átváltozása, egy szent élet, egy Jézus Krisztussal való élet-

teli közösség, a lelkünk egyesülése Istennel, amit az apostol így ír le: „A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele.” (1Kor 6,17) Ezért van az, hogy oly sokan – még akár a legtudósabb professzorok is – meglehetősen tudatlannak vallják magukat, ha a lényegről, az életről, a hit lelkéről, vagyis a Jézus Krisztusban való újjászületésről beszélsz velük, és Nikodémushoz hasonlóan így kiáltanak: „Mimódon lehetnek ezek?” (Jn 3,9) Ezután nem csoda, ha sokan csupán „majdnem keresztyének”. Ha valóban nem tudják, hogy mi a keresztyénség, nem meglepő, hogy csak egy külső formát vesznek magukra, miközben idegen számukra a kegyesség ereje. Nem meglepő az sem, ha megelégednek a látszattal, hisz oly keveset tudnak a lényegről. Ez az első oka annak, hogy oly sokan csak „majdnem”, és oly kevesen valóban keresztyének.

A második ok az emberektől való szolgálai félelem. Tömegek vannak, akik bár megéreztek valamit az Istennel való közösségből, megízlelték és megtapasztalták az eljövendő világ erejét, attól való félelmükben, hogy az emberek kinézik majd maguk közül vagy megvetik őket, lemosnak magukról minden jó hatást. Igaz, van bennük némi tisztelet Jézus Krisztus iránt, de mint Nikodémus, csak az éjszaka leple alatt jönnének hozzá. Akarják szolgálni Őt, de a zsidóktól való félelem miatt csak titokban. Van bennük vágy, hogy lássák Jézust, de aztán a félelem szorítása miatt képtelenek odamenni hozzá, mivel attól tartanak,

hogyan az emberek kigúnyolják őket, és nevetségessé válnak azok előtt, akikkel egy asztalhoz ülnek. Megváltónk így profétált az ilyen személyekről: „[...] *nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.*” (Jak 4,4) Maga a mi Urunk jelentette ki: „*Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.*” (Mk 8,38) Nem csoda hát, hogy oly sokan nem többek, csak „majdnem” keresztyének, hiszen „[...] *inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.*” (Jn 12,43)

A harmadik ok a pénz szerelme. Ez volt a helyzet azzal a sajnálatra méltó fiatalemberrel, akiről az evangéliumokban olvasunk, aki futva érkezett a mi áldott Urunkhoz, majd elé térdelve azt kérdezte „[...] *mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?*” Mesterünk így felelt neki: „*A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj [...]*” Az pedig így válaszolt: „*Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.*” De amikor Urunk azt mondta neki: „*Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek [...]*”, akkor az „[...] *elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala.*” (Mk 10,17-22). Szegény fiatalember! Ott volt benne a vágy, hogy keresztyénné legyen és elnyerje az örök életet, de túl drágának találta, hogy az a vagyonába kerül. Fiatalok és idősek ma ugyanígy rohannak, hogy nyilvánosan is imádják áldott Urunkat, magányukban letérdelnek előtte, és kutatják az evangéliumot, hogy mit tegyenek azért, hogy elnyerjék az örök életet. De amikor rátalálnak arra, hogy le kellene mondaniuk a saját gazdagságukból és jólétükből fakadó élvezetéről, s el kellene hagyniuk mindent, amihez ragaszkodnak, akkor így kiáltanak: „Az Úr bocsássa meg ezt nekünk! Könyörögünk, Urunk, bocsáss meg nekünk!”

Hát olyan kicsiny a menny az ember szemében, hogy nem ér fel pár földdarabbal? Bizonyára van, akinek felér. Akkor hát az örök élet egy olyan vásár lenne, amiért nem biztos, hogy érdemes lemondani néhány átmenetileg birtokolt, mulandó dologról? Bizonyosan nem! Bármennyire következtelen is ez a fajta gondolkodásmód, nyilvánvaló, hogy a pénz szertelen szeretete az egyik legvégzetesebb oka annak, hogy oly sokan nem többek, mint „majdnem keresztyének”.

Az élvezetek szeretete sem kevésbé általános vagy kevésbé halálos oka ennek. Ezrek, sőt tízezrek

vannak, akik megvetik a gazdagságot, és valóban Jézus Krisztus igazi tanítványai szeretnének lenni, ha ez vagyonuk feladásával lehetséges lenne. De amikor meghallják, amit a mi áldott Urunk mondott, hogy „*ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát [...]*” (Lk 9,23), akkor az előbb említett sajnálatra méltó fiatalemberhez hasonlóan elszomorodva távoznak, mivel túlságosan szeretik érzéki örömeiket. Ők talán ugyanúgy magukhoz hívják Krisztus szolgálait, mint Heródes Keresztelő Jánost, és örömmel hallgatják is őket. De csak addig, amíg nem beszélnek nekik az ő Heródiásukról, mert akkor, amikor meghallják, hogy el kell hagyniuk kedves élvezeteiket, akkor úgy kiáltanak rájuk, mint a gonosz Akháb Illésre: „[...] *rám találtál, ellenségem?*” (1Kir 21,20) Beszélj csak nekik az önmegtagadás szükségességéről, és ugyanolyan nehezen hallják majd meg, mintha azt mondanád, hogy vágd le a jobb kezed, vagy szúrd ki a jobb szemed (Mt 5,29-30)! Számukra hihetetlen, hogy áldott Urunk ilyen sokat kér tőlük. Pedig az apostol is azt parancsolta nekünk, hogy „*öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat [...]*” (Kol 3,5). S ez az apostol – miután ezeket térített az Úr útjára, s már nagyon közel volt ahhoz, hogy befejezze az ő futását – az ő napi szokásain keresztül is ugyanerre tanít bennünket: „[...] *megsanyargatom testemet és szolgálóvá teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.*” (1Kor 9,27)

De néhányan bölcsőbbek akarnak lenni az apostolnál, és téves képet festenek elénk egy a boldogsághoz vezető könnyebb útról. Azzal hízelegnek nekünk, hogy anélkül is a mennybe juthatunk, hogy erőszakot tennénk érzéki vágyainkon, azzal, hogy anélkül is átmehetünk a szoros kapun, hogy bűnös, testi hajlamaink ellen harcolnánk. Ez is oka annak, hogy oly sokan csak „majdnem”, és nem valóban keresztyének.

Az ötödik és egyben utolsó ok pedig a jellem ingatlansága és bizonytalansága.

Bizonyára sok lelkésznek és sok komoly keresztyénnek is része volt már abban a szomorú tapasztalatban, hogy bár számos ígéretes embert láttak könyvek között megtérni, olyanokat, akik látszólag még a Lélek útján is elindultak, de aztán elhullottak, és végül elaljasodva, testben végezték (Gal 3,3). Esetükben ez nem a vallásról való téves elképzelések vagy az emberektől való szolgálai félelem, esetleg a pénz vagy az élvezetek szeretete miatt történt, hanem jellemük ingatagsága és bizonytalansága miatt. Ők a vallást pusztán újdonságnak tekintették, olyasvalaminek,

ami egy ideig örömet okoz számukra, de miután kíváncsiságukat kielégítik, ismét csak elhagyják azt. Olyanok, mint az az ifjú, aki mikor Jézust elfogják, egy szál ingben is képes utána menni (Mk 14,51-52). Ezek az emberek ugyanígy képesek követni Jézust, de csak addig, amíg nem jönnek olyan kísértések, amelyek egy kicsivel több határozottságot követelnének, amelyekben ki kellene tartaniuk. Mert ha ez bekövetkezik, levetkőzik minden jó szándékukat, törekvésüket, és meztelenül menekülnek el. Eleinte növekszenek és virágzanak, mint a víz mellé ültetett fa, de mivel a szentség és kegyesség belső alapelvei nem gyökereznek meg bennük, hamarosan elszáradnak és eltűnnek, mint Jónás tőkje. Az ilyen embereknek még a jóra való törekvésük is olyan, mint a frissen levágott állatok utolsó heves mozdulatai: bár szilajak és erősek, nem tartanak sokáig. Röviden: bár elindultak a menny felé vezető úton, de mivel azt keskenyebbnek vagy hosszabbnak találták a vártnál, jellemük állhatatlansága és kitarításuk hiánya miatt örök tévovázókká, szüntelen elakadókká lettek. Róluk pedig ezt mondja az Úr: „Mert jobb volna rájok nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtok az igaz példabeszéd [szava]: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.” (2Pt 2,21-22).

Bár beleremegek, de kihirdetem az ilyen bizonytalan hitvallók sorsát, azokét, akik az eke szarvára tették kezüket, de – egy kicsivel szilárdabb elhatározás hiányában – szégyenszemre hátratekintettek. Hadd ismételjem meg a nekik szóló szörnyű fenyegetést: „[...] a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.” (Zsid 10,38) Vagy ahogy az Írás egy másik helyen mondja: „Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítottak, megízlelvén a mennyi ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, és megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit, és elestek, ismét megújuljanak a megtérésre [...]” (Zsid 6,4-6). Annak ellenére, hogy az evangélium ilyen komolyan fellép a hitehagyottak ellen, sokan vannak, akik – bár jól indultak – mégis újra a kárhozat felé fordulnak. Óh, bár egy jelenlévő se lenne ilyen! Ez az ötödik, s egyben utolsó oka annak, amiért olyan sokan csak „majdnem” és nem valóban keresztyének. [...]

Fordította: Somogyi Gergely

<http://www.biblebb.com/files/whitefield/gw043.htm>

Nálad van-e az esernyőd?

A szárazság már olyan hosszú ideje tartott, hogy szinte örökkévalóságnak tűnt. A környékbeli farmerek kis közössége tanakodni kezdett, mihez is kezdhetnének. Nagy szükség lett volna ugyanis az esőre, hogy beérhessen a termés.

Mivel a helyzet egyre kínzóbbá vált, a helyi lelkész imaközösséget hívott össze. Az alkalomra sokan érkeztek, hogy esőért könyörögjenek. A lelképásztor először köszöntötte a híveket, majd a gyülekezeti terem elejébe sétált, hogy hivatalosan is elkezdje az imaalkalmat. Szemeivel végigfűrkészte a tömeget, s közben megpróbálta elcsendesíteni az összegyűlt sokaságot.

Ekkor vett észre az első sorban egy tizenegy éves kislányt. A gyermek egy hatalmas, piros esernyőt tartott a kezeiben, az arca pedig sugárzott az izgalomtól. A lelkész kedvesen elmosolyodott, amikor tudatosult benne, mekkora hite van a kicsiny leánynak, hiszen bár mindenki esőért jött imádkozni, senki más nem hozott magával esernyőt. Egyedül ez a kislány érkezett úgy, hogy valóban számított Isten válaszára. Minannyiunknak lenne mit tanulnunk tőle.

Fordította: Popovics Szidónia

<http://emailministry.org/do-you-carry-your-umbrella/>

Uram, kihez mehetnék?

1986-ban születtem egy kis erdélyi faluban, Gyimesfelsőlokon, római katolikus családban. A szüleim mindig is vallásgyakorló emberek voltak, így már kisgyermekként megtanítottak imádkozni, s minden vasárnap elvittek a templomba.

Ahogy növekedtem, voltam elsőáldozó, bérmálkoztam, tehát én is gyakoroltam a katolikus vallást. Valójában viszont nem sokat értettem az egészből, a szertartásokat pedig nagyon unalmasnak tartottam. Annyit fogtam csak fel, hogy ha jól cselekszem, járok misére, imádkozom, hallgatok a szüleimre, akkor Isten ezekért elfogad engem. Ezeket kisebb-nagyobb sikerrel próbáltam is megtenni.

A lelkiismeretem azonban gyakran vádolt. Ilyenkor azzal nyugtattam magam, hogy én egy viszonylag jó ember vagyok, s a jó cselekedeteim legalább annyira biztosan elegendek, hogy a tisztítótűzbe be-

kerüljek. Esténként, villanyoltás után, főleg akkor, amikor egyedül kellett aludnom, sokat gondoltam a halálra, s hogy mi lesz velem, ha meghalok. Ezek a gondolatok félelemmel töltötték el, mivel kételkedni kezdtem a tisztítótűz-elméletben – egyszerűen bizonytalanná vált az egész. Ilyenkor megpróbáltam félretenni ezeket a gondolatokat, és megnyugodni vallásos cselekedeteimben.

Visszahúzódó, félénk természetű kisgyermek voltam, aki mindig próbált megfelelni az elvárásoknak. Előnyös volt ez addig, amíg a szüleimmel éltem, s egyszerűen csak nekik akartam engedelmessé válni, de amint középiskolás lettem, bentlakásba (kollégiumba) költöztem, s innentől fogva már a szobatársaim, osztálytársaim elvárásai szerint próbáltam élni. Ez eleinte – a félénkségem miatt – elég nehézkesen ment, de később sajnos elég sok dologban sikerült megfelelnem nekik. Amiben nem, azt hazugsággal pótoltam. Rászoktam a cigarettára, bulizni jártam velük, sok alkoholt fogyasztottam stb. Így telt el néhány év, elvégeztem a középiskolát, majd munkába álltam.

Ezután dolgoztam valamennyi időt, majd esti tagozaton ismét iskolába indultam. Mindeközben a vallásos cselekedeteimet is próbáltam szinten tartani: továbbra is jártam templomba, imádkoztam is, de ez csak formalitás volt, nem igazán hittem az egészben. Mivel faluról nehéz volt naponta a városba (Csíkszereda) utazni, ezért hamarosan ismét bentlakásba költöztem, és délelőttre munkát is találtam.

A városban eléggé magányos voltam, nem igazán voltak barátaim, inkább csak haverjaim. Úgy éreztem, valami hiányzik az életemből. Űrességet éreztem magamban, amit próbáltam valahogy betölteni, de nem sikerült. Végül arra jutottam, hogy a bennem lévő űr betöltésére csak egy komoly kapcsolat lehet alkalmas. A bentlakásban meg is ismerkedtem egy lánnyal, és pillanatnyilag valóban úgy éreztem, hogy megtaláltam a megoldást.

Ennek a lánynak volt egy keresztyén barátnője a kollégiumban, akihez néha – vele együtt – én is bejártam. Nagyon kedves volt, vidám, látszott rajta, hogy más, mint a többi lány. Mivel a szobájában péntek esténként bibliaórát tartottak, többször meghívott rá minket is. Engem nem igazán érdekelt a dolog, idegenkedtem tőle, de a barátnőm kedvéért én is bementem egy alkalomra. A neveltetésemből adódóan mindig is ellenérzéseim voltak más vallásokkal kapcsolatban, de ezen az alkalmon ezek az érzések elmaradtak. A lelkész viselkedése, öltözéke

(farmer, póló), beszédstílusa segített feloldani bennem ezeket a feszültségeket. Érdekes dolgokról beszélt, olyanokról, amelyekről addig konkrétan soha nem hallottam.

Ezután minden alkalmon részt vettünk. Alkalmról alkalomra egyre inkább megértettem, hogy az én reménységem hamis, hogy Isten szemében sokkal bűnösebb és rosszabb vagyok, mint amilyennek gondoltam magam, hogy a bűn a legnagyobb problémám. Láttam, hogy megtérésre van szükségem, változásra, de a megtérés fogalmát rosszul értelmeztem. Próbálgattam vele, de nem ment. Újra és újra nekirugaszkodtam a bűneim megváltásának, de tartottam attól, hogy valamit kifelejttem. Úgy gondoltam, meg kell változnom, azért, hogy Isten elfogadjon. Az Úr sok bűnre rámutatott az életemben, amelyeken próbáltam változtatni, de ismét csak elbuktam. Ezzel küszködtem nap mint nap, majd imádkozni kezdtem, hogy Ő változtasson meg, mert én nem láttam magamban, hogy változni tudnék.

Emellett elkezdtem olvasni a Szentírást is. Kezdtém meglátni a benne lévő igazságokat, s valamelyest azt is láttam, hogy kegyelemből, hit által lehet csak üdvösségem, mégpedig Krisztusban való hit által, de mégsem tudtam megnyugodni ebben. Az értelmemmel felfogtam ugyan az evangéliumot, de nem tudtam teljesen magamra vonatkoztatni.

Egy alkalommal ez a keresztyén lány meghívott bennünket a szomszéd városban (Sepsiszentgyörgy) lévő presbiteriánus gyülekezet egyik istentiszteleti alkalmára. Mi elfogadtuk a meghívását. Ezen az alkalmon több keresztyénnel is találkoztam, és kíváncsi volt számomra az, ahogyan egymáshoz viszonyultak: a figyelmességük, kedvességük és az örömük, ahogy Isten dolgairól beszéltek. Ezután szinte minden istentiszteleten részt vettünk, és az Úr az Ő igéje által lassanként munkálkodott bennem.

Időközben a szüleim is értesültek arról, hogy máshová járok, hogy el akarom hagyni a katolikus egyházat, és más dolgokat vallok. Ez nagy háborúságot okozott a családban. Érthetetlen volt számukra, hogy mi bajom van. A lehetőség, hogy otthagynom az egyházat, amelyben születtem, fenyegetőzéseket, veszekedéseket és a családból való kitagadás ígérését vonta maga után.

Mindeközben a barátnőmhöz még mindig ragaszkodtam, holott bár szívesen járt velem az alkalmakra, az ő szíve valójában hitetlen maradt. Istent akartam az én elképzeléseimbe belekényszeríteni. Senkire nem akartam hallgatni, csak a barátnőm-

re, de Isten lassan megmutatta, hogy ez a kapcsolat nem kedves Őelőtte. Kis idő múlva azonban – közös megegyezés alapján – már nem úgy folytattuk a kapcsolatunkat, mint azelőtt, véglegesen viszont még hosszú ideig nem tudtunk szakítani egymással. A lelkészünkkel való beszélgetések által azonban az Úr lassan rávezetett arra, hogy ez a kapcsolat ilyen formában sem működhet, mivel nem kedves Isten előtt.

Kis idő múlva munka nélkül maradtam, s anyagi bevétel hiányában hazaköltöztem. Mivel pénzügyileg a szüleimre szorultam, ezért eléggé korlátozottá váltam a gyülekezeti alkalmak látogatásában. Ekkor hívtak meg egy a presbiteriánus egyház által szervezett táborba, amelynek részvételi díját valaki névtelenül kifizette helyettem, így ennek köszönhetően részt vehettem rajta. Az itt töltött napok alatt sok keresztyénnel találkoztam, hallottam az enyémhez hasonló küzdelmeikről, próbáikról, nehézségeikről, és ez nagyon vigasztaló volt számomra. Ettől a tábortól kezdve sok minden megváltozott: Isten kegyelméből leszokhattam a cigarettáról, és a barátnőmmel is szakítani tudtam.

Nem sokkal ezután egy alkalommal együtt utaztam a lelkészemmel, amikor megkérdezte tőlem, mit gondolok, meg vagyok-e térve. Egy ideig csak hallgattam – nem voltam biztos benne. Ő viszont tovább kérdezett, hogy van-e más reménységem Krisztuson kívül. Ekkor szembe jutott egy igé: „[...] Simon Péter felelt neki: Uram kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.” (Jn 6,68) Nekem más reménységem már nem volt, hisz nincs is más igazi reménység, hisz ki máshoz is mehetnék. Így megértettem az evangéliumot, elfogadtam, hogy Krisztus az én bűneimért is meghalt, hogy kegyelemből tartatok meg, hogy semmit nem tehetek hozzá ehhez, és megnyugodhattam ebben.

Kis idő elteltével Isten kegyelméből tagja lettem a gyülekezetnek. Az Úr pedig velem van örömeimben, próbáimban, nehézségeimben. Egyre inkább megismerhetem Őt, és nap mint nap belé helyezhetem a bizalmamat. Istené mindezt a dicsőség!

Tankó György (Csíkszereda)

Curcubet Gábor

Tíz fontos bibliai témájú régészeti felfedezés 2015-ből

1. Az En Gedi-i tekercs megfejtése. 1970-ben, a mai Izrael területén található En Gedi bizánci zsinagógájában egy pergamentekercset találtak, amelyet a kutatók – annak elszenesedett állapota miatt – képtelenek voltak megfejteni. 2015 nyarán a Kentucky Egyetem egyik professzora, Brent Seales egy saját maga által fejlesztett digitális képalkotó szoftverrel elemezte a tekercsről készült CT-felvételt. Az izraeli régészek ekkor fedezték fel, hogy a pergamenen Mózes harmadik könyvének (Leviticus) első nyolc verse olvasható. Ezzel a mintegy 1500 éves En Gedi-i Leviticus-tekercs lett a legrégebbi ismert bibliai kézirat a holt-tengeri tekercs után.

2. Jézus názáreti otthona. Ken Dark, a University of Reading (Nagy-Britannia) professzora még 1936-ban talált, de sokáig elhanyagolt régészeti leleteket elemzett. A leletek a Názáreti Nővérek rendházából származtak. Ezek alapján kiderült, hogy bár az nem bizonyítható, hogy a názáreti Angyali üdvözlés bazilikája Jézus gyerekkori otthonának maradványaira épült volna, de az igen, hogy a bizánci korabeli keresztyének így hitték, s az épület kora valóban megfelel ennek a feltételezésnek.

3. Ezékiás pecsétje. Egy Ofelben, a jeruzsálemi Templom-hegy közelében végzett ásatáson, 2009-ben találtak meg Ezékiás király pecsétjét. Ez volt az első zsidó vagy júdabeli királyi pecsét, amelyre rábukkantak, s csak több hónapi munka után sikerült megállapítani a bélyegző pontos olvasatát: „Ezékiáshoz, Akház fiához, Júda királyához tartozik”. Azóta harmincnégy királyi pecsétet ástak ki a helyszínen.

4. A lákisi kánaánita osztrakon. A 2014-es lákisi ásatások alkalmával a régészek egy olyan cserépdarabot találtak, amelyet az ókorban üzenetek, feliratok megörökítésére, a görögök szavazások lebonyolítására is használtak. A cseréplevel kb. Kr. e. 1130-ból származik, s egy kilenc betűből álló kánaánita szöveg olvasható rajta. Bár a szöveg jelentése ismeretlen, a tudósok szerint nagy segítségünkre lehet a héber, görög és latin ábécék kialakulásának pontosabb megértésében.

5. Az Esbaál név megtalálása Elahban. 2015-ben hozták nyilvánosságra annak a 2012-es elahi korszónak a megtalálását, amelyen az Esbaál név olvasható. A lelet mintegy 3000 éves. Bár bizonyos, hogy az edény nem Saul király fiának (1Krón 8,33) volt a tulajdona, a lelet mégis nagy jelentőségű. Ez ugyanis az egyetlen korabeli feljegyzés ezzel a névvel.

6. Egy 10 éves önkéntes régész lelete. Egy tízéves kisfiú, Matvei éppen a családjával kirándult a jeruzsálemi Templom-hegynél, amikor egy 1999-es illegális ásatás törmelékei között egy körülbelül 3000 éves pecsétet talált. A pecsét Dávid király és a jebuzeusok idejéből származik.

7. Gát kapuja a vaskorból. Tell el Safiban (a filiszteusok Gát nevű városában) a régészek számos leletet találtak az elmúlt húsz évben. Ezek közül a legfontosabb az a 2015-ben talált monumentális kapu, amely még Góliát idejéből maradt ránk. Ez az egyik legnagyobb városkapu, amit valaha Izrael területén találtak. A lelet minden kétséget kizáróan alátámasztja Gát korabeli jelentőségét.

8. Heródes palotája. A régészek 2015-ben jelentették be, hogy végleg megnyitják a nyilvánosság előtt a jeruzsálemi Jaffa-kapunál fekvő egykori török börtön területét. Az itt végzett ásatások szerint ezen a helyen állhatott 2000 évvel ezelőtt Heródes palotája, így a régészek feltételezik, hogy itt zajlott le Jézus pere is.

9. A Horvat Kur-i mozaik. Egy a Galileai-tenger partján fekvő Horvat Kur bizánci zsinagógájában egy olyan mozaikot találtak, amely egy egészen egyedi menórát ábrázolt. Az épület egyike azoknak a zsinagógáknak, amely Jézus egykori szolgálatának epicentrumában helyezkednek el. A lelet által pontosabb képet kapunk az első századok istentiszteleti helyeiről.

10. A Bét Semes-i bálványfej. 2015 novemberének közepén egy családjával piknikező zsidó fiú egy szoborfejnek tűnő kődarabot talált Bét Semes ősi romjainál. A követ megmutatta egy idegenvezetőnek, aki arra bátorította, hogy vigye el azt Izrael régiségekért felelős hatóságához. A hatóság megállapította, hogy a kődarab a termékenység egyik istennőjének, feltételezhetően Aserának a feje, s a Kr. e. 8. századból származik.

Forrás: Artifax Magazine és Christianity Today

a tizenévesek randizásáról!

Greg Gibson

Beszélgetés arról,
hogyan randizhatnak másképpen a fiatalok,
hogyan ez az időszak valóban
a házasságra való felkészülés,
s ne a gyakorlás ideje legyen.

Véleményem szerint a randizáshoz, a szexhez, a házassághoz való viszonyulás a tinédzsereket vagy segíti, hogy lelkileg kiteljesedett fiatalokká váljanak, vagy tönkreteszi őket. Mielőtt a bűn bejött a világba, nem kellett arról beszélgetni, „hogyan randizzanak a fiatalok Isten dicsőségére”. Most azonban a bűneset utáni világban élünk, az ipari forradalom utáni korszakban, amelyben megjelent a fiatalok kultúrájaként ismert jelenség, szükségessé váltak tehát az ilyen beszélgetések. Már az elején szeretném leszögezni: ahogyan a fiatalok látják és megélik a randizást, szexet, házasságot manapság = KATASZTRÓFA. Az elmúlt 10 évben munkám során sok fiatalal és családjakkal foglalkoztam, s ebben a témában kellett a legtöbb lelkigondozást tartanom konfliktusba került szülőknek és büntudat s szégyen által gyötört tiniknek. A beszélgetéseket, lelkigondozói tanácsadásokat, tanításokat és prédikációkat mindig 5 kulcsszó mentén vezetem: ISTEN, ÉN, Ő, RÓLUNK, MI. Mit értek ezek alatt? Kezdjük Istennel!

ISTEN: Emlékezz, Isten teremtette a szexet, a randizást, a házasságot, és azt mondta, hogy mindez jó... a megfelelő helyen. (1Móz 2,23-25)

Csak azért, mert rosszul használunk valamit, nem veszi el az értékét az adott dolognak. Nem elvetnünk vagy elfogadnunk kellene a fiatalok mai randizási szokásait, hanem helyre kellene hoznunk azokat.

Minden Istennel kezdődött. Ő teremtett mindent – a világegyetemet, a földet, az állatokat és az embert. Ádám felkelt egy nap, mert Isten megalkotta őt a porból, és látta azt a hihetetlen világot, amit a Teremtő adott neki. Nem sokkal ezután Isten megalkotta Évát, hogy segítőtársa legyen Ádámnak. Ez jó és csodálatos volt: meztelenek voltak és nem szégyellték magukat. Mielőtt a bűn bejött volna a világba, így éltek kiteljesedett életet. Mindig emlékeznünk kell arra, hogy a szex és a házasság jó, és a tinédzsereknek meg kell tanítanunk, hogy úgy vegyék ezt, mint Istentől való ajándékot, amit a megfelelő helyzetben használhatnak. Erre a kérdésre még viz-

szatérek. De hangsúlyozom: a randizás célja nem a szórakozás, hanem a házasság.

ÉN: Készülj fel arra MOST, hogy egy napon házas ember légy!

Miután szóltunk a randizásról, a szexről és a házasság Isten által elrendelt céljáról, (amiről most szándékosan nem írok kimerítő módon), a továbbiakban az ÉN-re térünk át a beszélgetésekben. Szemben a mai népszerű felfogással, ez az időszak a tinédzsereknek arra adatott, hogy felkészüljenek a házasságra, s nem arra, hogy a randizást gyakorolják. Az alábbiakban egyfajta tervet javaslok arra, hogyan készülj tinédzserként a házasságra (megint csak nem kimerítő módon, de kezdetnek jó lehet):

A fiúnak:

- Ne a lányok után fuss, hanem keresd Krisztust, aztán udvarolj egy nőnek!
- Készülj fel a házasságra azáltal, hogy törekszel a férfias jellemvonásokra:
  - az evangélium ISMERETÉRE,
  - az ÖNFELÁLDOZÓ vezetésre,
  - a KEMÉNY munkára,
  - a nők védelmezésére MINDENÁRON,
  - a MÁSOK javára történő JÓ döntések meghozatalára!
- Lássanak bele az életedbe más férfiak (idősebbek és a korosztályodbeliek egyaránt), a BÖLCSESSÉG és ELSZÁMOLHATÓSÁG érdekében.
- Egy lánynak az apja (vagy egy keresztyén közösség) beleegyezésével és vezetésével udvarolj, de ne randizz, amíg nem állsz KÉSZEN a házasságra!

A lánynak:

- Ne fuss a fiúk után, keresd először Krisztust, s várd ki, hogy egy napon egy férfi udvaroljon neked!
- Készülj fel a házasságra, törekedj a nőies jellemvonásokra:
  - az evangélium ISMERETÉRE,
  - az ÖNFELÁLDOZÓ segítő szerepre,
  - a BÁTOR nevelő/gondoskodó szerepre,
  - a VALÓDI szépség védelmezőjének szerepére,
  - az otthon EGYSÉGÉT őrző szerepre!
- Lássanak bele az életedbe más nők (idősebbek és a korosztályodbeliek egyaránt), a BÖL-

CSESSÉG és ELSZÁMOLHATÓSÁG érdekében!

- Amikor egy férfi érdeklődni kezd irántad, tedd nyilvánvalóvá, hogy Krisztusban vagy!
- Engedd, hogy édesapád (vagy egy keresztyén közösség vezetője) vezessen, védelmezzen a házasságod napjáig!

Ő: Vizsgáld meg a jellemét annak, akivel randevúzni akarsz!

Ennek megbeszélésére akkor kerül sor, amikor a fiatalok a randizás, udvarlás szakaszához érkeztek. Gyakran a fizikai vonzalom az alapja a másik iránti érdeklődésünknek. Bár ez is fontos, de nem a legfontosabb. Elsődleges legyen annak a személynek a jelleme, akinek udvarolni akarsz! Mikor fordult elő utoljára, hogy beléptél valahová, s a jellemvonásai miatt figyeltél fel ott valakire? Valóban időbe telik, míg a másik jellemét megismered. Nem hangsúlyozhatom elégszer – ez a felkészülés időszaka, s nem a gyakorlása.

RÓLUNK: Ha már van kapcsolatod valakivel, tegyél fel magadnak néhány kérdést kettőtökre vonatkozóan!

Ha nem tudsz ezekre pozitív választ adni, akkor állj meg, és tarts szünetet!

- Tedd fel az alábbi nehéz kérdéseket:
  - Mindkettőnk szülei be vannak-e vonva?
  - Mindketten készen állunk-e a házasságra?
  - Tiszták maradtunk-e?
  - Bevontunk-e – a BÖLCSESSÉG és az ELSZÁMOLHATÓSÁG érdekében – másokat a kapcsolatunkba?
- Világossá tettük-e szándékainkat egymás előtt, a szüleink előtt és más hívők előtt?
- Mikorra tervezzük a házasságot?
- Terveink szerint hogyan jutunk el odáig?
- Ki számoltat el bennünket és teszi fel a nehéz kérdéseket?

MI: Beleegyezésünk van-e egy istenfélő (és idősebb) tanácsadótól, és ami a legfontosabb: támogatják-e a szüleink is, hogy házasságra lépjünk?

Férfiak, amikor készen vagytok a házasságra, akkor mindkét fél szüleit be kell vonnotok a beszélgetésbe. Sőt azt javaslom, hogy ezt tegyétek meg már az udvarlás megkezdése előtt. Valójában egészen a házasságkötés napjáig az apa a lánya vezetője, védelmezője, gondviselője – és nem az érdeklődő férfi.

Szülők, állítsátok fel azokat a kereteket, amelyek között a fiatalok megértik és tudják az udvarlás alapelveit. Gyakran beszélek olyan szülőkkel, akik nem megfelelő módon nevelik gyermekeiket a szex és randizás tekintetében. Már csak akkor beszélnek velük erről, mikor a gyerekük egy barátjal vagy barátnővel állít haza. Ekkor jelennek meg az irodámban. De ilyenkor már túl késő. A szülők egyik célja többek között az, hogy gyermekeik sikeres felnőttekké váljanak. De megengedni, hogy azzal randizzanak, akivel csak akarnak, és akkor, amikor akarják, irányvonalak nélkül – ez ellentmond annak, hogy a fiatalokat már a tinédzser évek alatt sikeres életre neveljék.

Záró gondolatok

Sok szülővel beszéltem az évek során, akik a randizásnak a fenti megközelítését törvénykezőnek nevezték. Pedig lényeges, hogy a tinédzserek ne randizzanak, amíg nem állnak készen a házasságra. Emlékeztetőül: az udvarlás célja nem a szórakozás, hanem a házasság. Első hallásra ez talán valóban törvénykezőnek tűnik. Ugyanakkor gyermekeinket Krisztus megismerésére, tisztaságra, férfiaságra és nőiességre, a házasságra való felkészülésre nevelni és pásztorolni nem mást jelent a bűneset utáni világban, mint megpróbálni őket a lehető legjobban nevelni. És ez kedves barátom minden, csak nem törvénykezés. Valójában ez Isten tisztelete.

A bűneset utáni világban élni sok kihívással jár, s hogy elboldoguljunk benne, az nem jön magától. Ha elkezdjük a világ útjait követni a különböző dolgokban (például a randizásban is), akkor lassan olyanná válunk, mint a világ, s nem, mint megváltott bűnösök, akik valójában vagyunk. Készülj fel most! Légy céltudatos! Kérd Istent, hogy gondoskodjon számodra arról a nőről vagy férfiről, aki egy napon a férjed vagy feleséged lesz!

Fordította: Filep Eszter

<http://cbmw.org/topics/courtship-dating/thinking-different-about-teenagers-and-dating/>

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG HARMADIK SZÁZADA

1. A keresztyénüldözés áttekintése 313-ig. Bár üldözések már az egyház megalakulásának kezdetétől fogva léteztek, mégis a harmadik század volt az általános, államilag szervezett keresztyénüldözés kora. A kezdeti megtorlások rendszerint nem voltak egységesek: nem terjedtek ki az egész Római Birodalomra, csupán helyi jellegűek maradtak. Ezek az üldözések alapvetően a zsidósághoz kötődtek, mivel vagy eleve a zsidók végezték, vagy – főleg a kezdeti időszakban – a hatóságok nem tudtak különbséget tenni a zsidók és a keresztyének között, így amikor a zsidókat üldözték, akkor a keresztyéneket is. A zsidók elleni üldözés azonban rendszerint politikai jellegű volt, mivel a rómaiak általában nem bonyolítottak bele vallási kérdésekbe. Vallási szempontból szinkretista társadalmat építettek ki, amelyet – sok

egyéb dologhoz hasonlóan – szintén az őket megelőző görög rendszertől vettek át.¹

Mivel a kezdetekben a keresztyéneket a zsidókkal azonosították, a zsidó vallás egy ágának, szektájának tekintették, ezért amikor például 135-ben a zsidókat Hadrianus² rendelete alapján kitiltották Júdeából és Jeruzsálemből, a keresztyéneknek – mint potenciális árulóknak – szintén üldözésben volt részük. A római büntetőjogban azonban nem volt olyan törvény, amely alapján a keresztyéneket üldözni lehetett volna, így amikor nyilvánvalóvá lett, hogy külön vallásról van szó, attól fogva úgy kezelték, mint bármelyik más „idegen” vallást. Ebből adódóan a keresztyénség első századaiban a hatóságok nem hirdettek tervszerű üldözést.

Az első században a hatóságok csak akkor léptek fel erőszakosan, ha úgy ítélték meg, hogy egy vallás veszélyezteti az állambiztonságot. Emellett azonban előfordult, hogy egyik-másik helytartó nem kedvelte a keresztyéneket, esetleg bedőlt az ellenük koholt hamis vádaknak, s ezért engedett meg üldözést.

Az első írásos dokumentum Traianus császár (98–117) idejéből maradt ránk. Ebben az ifjabb Plinius, Bithünia helytartója kér tanácsot az uralkodótól abban, miként viszonyuljon a keresztyénekhez. A fellépésre azért volt szükség, mert provinciájában – úgy a városokban, mint vidéken – olyan széleskörűen elterjedt a keresztyénség, hogy a pogány templomok kiürültek, és az áldozatként bemutatott állatok húsa gyakorlatilag eladhatatlanná vált. Ezáltal veszélybe kerültek a helyi érdekek és az érintettek panasszal fordultak a helytartóhoz. Ennek hatására Plinius kivégeztetett néhány nem római polgárjogú keresztyént, a római polgárjoggal rendelkezőket pedig fogságba vetette, hogy Rómában állíttassa őket bíróság elé. Levelében leírja, hogyan járt el, ha keresztyéneket jelentettek fel: *„Mégkérdeztem, hogy keresztyének-e. Ha bevallották, hogy azok, halálbüntetéssel fenyegetve másodszor és harmadszor is megkérdeztem. Ha megmaradtak vallástételük mellett, halálra ítéltém őket. Mert akármilyen legyen hitvallásuk, nem kételkedem, hogy makacsságuk büntetést érdemel.”* Továbbá amikor tudomására jutott, hogy a keresztyének he-

tente összegyűlnek, akkor elrendelte a „titkos társaságok” betiltását. Ezután két diakonisszát meg is kínoztattott, de semmi gonoszságra nem derült fény, csupán – az ő szavaival élve – holmi „hitvány babonára”. Lelkiismerete mégis tiszta volt a kivégzett keresztyének miatt, hiszen „makacsságuk” – hogy nem voltak hajlandóak a császár tiszteletére áldozatot bemutatni – mindenképp büntetést érdemelt.

Traianus válaszából kiderül, hogy a császár nem akarta túl komolyan venni az ügyet. Úgy vélte, Plinius észszerűen járt el, de azt javasolta neki, hogy ne figyeljen a névtelen feljelentésekre. Ha egy felelősségteljes személy megfelelő váddal áll elő, akkor a keresztyénséggel gyanúsított személyt jogszerűen fogják perbe, de csak akkor büntessék meg, ha bűnösnek, vagyis keresztyénnek találják. A császár utasítása egyértelművé teszi, hogy nem volt külön törvény a keresztyének ellen, s bár vallásuk a felségsértés miatt tiltott volt, nem üldözték őket, csak feljelentések alapján időnként perbe fogták. Traianus válaszában legfontosabb részeit Hadrianus (Traianus távoli rokona és trónutódja) Kr. u. 123 körül külön meg is erősítette.

A keresztyének azonban idővel a birodalom „bűnbakjaivá” váltak. A tömeg elhitte, hogy az árvizek, a rossz termés vagy a barbárok inváziói az istenek elégedetlenségét jelzik, mivel a keresztyénség térhódítása miatt az emberek elhanyagolják őket. Tertullianus (160–220) egyházatya gúnyosan meg is jegyezte: *„Ha a Tiberis túl magasra emelkedik, vagy ha a Nílus nem önt ki, rögtön halljuk a kiáltást: »Oroszlán elé a keresztyéneket!« Mindet egyetlen elé?”*

Kr. u. 247-ben ünnepelték Róma fennállásának ezeréves évfordulóját, de az ünnepeken a keresztyének – a közfelháborodás ellenére – sem vettek részt. Az ellenszenvet csak fokozta, hogy egy év múlva a gótok betörték a birodalom területére, amiért szokás szerint a keresztyéneket tették felelőssé. A két esemény eredményeként Alexandria városában már 249-ben spontán pogrom indult a keresztyének ellen. Az első általános, államilag szervezett keresztyénüldözést azonban Kr. u. 250-ben Decius (249–251) császár hirdette meg. Az uralkodó célja az egyház felszámolása volt. Ennek érdekében mindenki számára előírta, hogy különleges megbízottak előtt mutasson be áldozatot a császár tiszteletére, amiről hivatalos

1. A szinkretizmus alapvető eleme volt a görög vallásnak, amely a Nagy Sándor utáni időszakban számos vallási elemet magába olvasztott. Lényeges eleme, hogy más vallások isteneit rendszeresen azonosították a sajátjaikkal.

2. Hadrianus római császár uralkodott Kr. u. 117–138, elődje Traianus császár (98–117), utódja Antonius Pius császár (138–161) volt.

3. A jó termés érdekében szükség volt az évenkénti áradásra, aminek következtében a kiáradó vízzel együtt jövő iszap termékkennyé tette az árteret, amit ezután mezőgazdasági területként használtak.

igazolást, libellust kellett bemutatni. Bár a császári rendelet miatt több keresztyént, főleg egyházi tisztségviselőket és előjárókat is kivégeztek, az üldözés Decius 251-ben bekövetkezett halála miatt viszonylag rövid ideig tartott.

A Deciust követő Gallus császár (251–253) rövid uralkodásának kezdetén hatalmas pestisjárvány tört ki a birodalomban, amiről úgy próbálta elterelni a lakosság figyelmét, hogy újra felélénkítette a keresztyének üldözését. Utódja, Valerianus (253–260) volt azonban az, aki másodszor is hivatalos keresztyén-üldözést hirdetett. Kr. u. 257-ben rendeletet adott ki, amelyben az egyházi tisztségviselőket az áldozatokon való részvételre kötelezte. A rendelet eredménytelensége miatt minden egyházi személyt kivégeztett. A laikusokat csak akkor fenyegette a halál, ha a felsőbb társadalmi rétegekhez tartoztak. Halála után egy viszonylag nyugodtabb időszak következett.

A Római Birodalom harmadik, legvéresebbnek tartott keresztyénüldözése Kr. u. 303 és 313 között, Diocletianus (284–305) és Galerius (305–311) uralkodása alatt lángolt fel. Elsőként kizárták a keresztyéneket a katonai szolgálatból, majd elrendelték a keresztyén templomok lerombolását, az egyházi iratok elpusztítását, az egyházi előjárók megkínzását, minden keresztyén pogány áldozatra való kényszerítését, majd pedig kivégzését. A keresztyének üldözését I. Nagy Konstantin császár (306–337) 313-ban kiadott milánói rendelete szüntette meg véglegesen, amelyben az uralkodó minden vallás számára teljes szabadságot hirdetett.

2. *Egyházi viták az üldözések alatt és után.* Az üldözések befejeztével, illetve az azok közötti békésebb időszakokban kérdésessé vált, hogyan viszonyuljon az egyház azokhoz, akik megtagadták a hitüket. Egyiptom homokja több olyan igazolást is megőrzött, amelyet a Decius-féle üldözés idején a hitüket megtagadó, áldozatot bemutató keresztyéneknek állítottak ki. A hitehagyottak száma főleg a vagyonos keresztyének között volt óriási. Az egyház ezeket „bukottnak” tekintette, s a hitükért megkínzott, börtönt viselt vagy menekülésre kényszerült keresztyének úgy gondolták, hogy nem lehet visszafogadni őket.

Ciprián, Karthágó és Alexandriai Dionüsziosz, Alexandria püspöke elrejtőzött, és gyülekezeteiket titkos levelezés útján irányította. Róma, szíriai Antiókhia és Jeruzsálem püspökei vértanúhalált haltak, és a római püspöki szék 250 januárjától 251 márciusáig betöltetlen maradt. Akik börtönt viseltek,

azok nehezteltek az elmenekültekre is. Cipriántól például némelyek el akarták venni Karthágó püspökségét, mivel elmenekült a vértanúság elől⁴. Ellenzéke olyan messzire ment, hogy ellenpüspököt is választott. Erre reagálva írta meg Ciprián *Az egyház egységéről* című szenvedélyes röpiratát, amelyben amellet érvelt, hogy az egyházat nem lehet megosztani, s az egységes egyház középpontja a püspök. A püspöktől elpártolni annyi, mint elpártolni az egyháztól, és „nem lehet atyja az Isten annak, akinek nem anyja az egyház”.

Rómában is két álláspont volt a hitehagyottak megítélése kapcsán. Novatianus azt a nézetet képviselte, hogy a gyilkosság, házasságtörés vagy hittagadás bűnét az egyháznak nincs joga megbocsátani, csak közbenjárhat értük, hogy Isten kegyelmezzen meg nekik az utolsó ítéletkor. Cornelius viszont úgy vélte, hogy a püspök még a súlyos bűnöket is megbocsájthatja. Végül Cornelius álláspontja győzött, a többség őt választotta Róma püspökének. Novitianus és követői külön gyülekezetet hoztak létre, de tagjai később lassan visszatértek az egyházba.

Rómában később az a kérdés is felvetődött, hogy érvényes-e a Szentlélekkel feltöltekezett közösségen kívül kiszolgáltatott keresztség, vagyis elfogadható-e azok keresztsége, akiket Novitianus szeparatista gyülekezetében kereszteltek meg, vagy ezeket a személyeket újra kell keresztelni. Az új római püspök, István (254–256) úgy gondolta, hogy a hagyomány alapján, a Szentháromság nevében kiszolgáltatott vízkeresztség érvényes bárhol is történt, és hogy azokat, akiket az egyházon kívül kereszteltek meg, nem kell újrakeresztelni, hanem kézzel által vissza kell fogadni az egyházba, mint a bűnbánókat. Karthágó püspöke, Ciprián ezzel nem értett egyet, a vita elmérgesedett, és ismereteink szerint a római püspök ekkor hivatkozott először arra a szövegre, hogy „*Te Péter vagy [...]*” (Mt 16,18), vagyis a római püspök feljebbvalóságát hirdette. Ciprián ebben a kérdésben sem osztotta István véleményét, ő elméletben a püspököket ugyanúgy egyenlőnek tartotta egymással, mint az apostolokat. A vitát István 256-ban bekövetkezett halála és Ciprián 258-as mártírhalála zárta le.

3. *A harmadik század egyéb jelenségei.* A harmadik századra tehető az aszketizmus és a remeteség kialakulása is. A II. században egyes keresztyének

4. Az egyházi tisztségviselőket általában megölték, az ő esetükben nem elégedtek meg a börtönnel.

lemondtak a házasságról és vagyonuk legnagyobb részéről, és a helyi gyülekezet előtt az önmegtartóztatás eszményét képviselték. Az imádságnak és a jótetteknek szentelték életüket. Ezek az aszkéták nem szerveződtek közösségekbe, nem volt rendtartásuk, különleges öltözködésük vagy közös pénzüik. Az egyház növekedésével azonban a világiasság is egyre erőteljesebb lett a keresztyének körében. Az egyház terjeszkedésének gyorsasága pedig nagyban elősegítette a kettős erkölcsi mérce elfogadását is.

Az átlagos keresztyén nem feltétlenül követte a „tökéletességre” vonatkozó tanácsokat, de igyekezett betartani Krisztus előírásait. Tőlük az egyház nem várt el mást, csupán egy mérsékelt Krisztuskövetést. A „szuper” keresztyének viszont vállalták a nőtlenséget és egy világtól „elkülönült” életet igyekeztek élni. Az aszkéták egy idő múlva már a gyülekezetektől is elkülönültek, de továbbra is végezték a szeretetszolgálatot, rabokról, betegekről, árvákról, özvegyekről gondoskodtak. Egyes aszkéták a világgal való minél teljesebb körű szakítás okán kivonultak a sivatagba vagy egyéb, ember által nem lakott területre mentek, s ott nélkülözések és önsanyargatás közepette folytatták testük megőrzését. E személyek elvonulása kétségtelenül meggyengítette a gyülekezeteket, mivel tettük szellemiségét tekintve túl individualista és szeparatista volt.

Bár az aszkéták általában egyszerű emberek voltak, a mozgalomnak rövid időn belül teológiai alapja is kerekedett. Alexandriai Kelemen (150–215)⁵ és főleg Órigenész (185–254)⁶ írásaiban (és gyakorlatában)⁷ már az aszketikus teológia minden lényeges eleme megtalálható. Gondolkodásuk kiindulópontja az, hogy semmit sem várhatunk ettől a világtól.

Az egyik leghíresebb remete Antonius⁸, más néven Remete Antal is ekkoriban vonul ki a pusztába. Bár tekintélyes, gazdag családban született, szülei halála után, a templomban a gazdag ifjú történetét hallgatva (Mt 19,21) megtért, aminek következtében vagyonát a szegényeknek adta és aszkéta lett. Később

5. Alexandriai Kelemen görög teológus, apológéta, egyházi író.

6. Órigenész görög nyelven alkotó ókeresztyén teológiai író volt. Fiatal korában Alexandriai Kelemen előadásait hallgatta.

7. Órigenész ifjú korában kasztráltatta magát, mivel betűszerint vette a Mt 19,12-t, bár tettét később elvetette.

8. Antonius életének eseményeit és eszményeit az Athanasius szerkesztette Vita Antonii (kb. 360) örökítette meg.

ebből az aszketizmusból és remeteségből fejlődött ki a szerzetesség.

4. A harmadik század rövid kronológiája

250 • Decius (római császár, 249–251) meghirdeti az első általános, államilag szervezett keresztyénüldözést. Arra kényszeríti a keresztyéneket, hogy áldozatot mutassanak be az állam isteneinek és a császárnak. Ebben az időszakban száműzik Cyprianust, Kartágó püspökét, zárják börtönbe és kínozzák meg Órigenészt. Sok keresztyén vallástagadó lesz. Decius rendeletéig inkább csak keresztyének elleni perekről beszélhetünk, de tervszerű kiirtásukról nem.

257-258 • Valerianus (római császár, 253–260) meghirdeti a második általános keresztyénüldözést. Minden egyházi személyt halálbüntetéssel, minden állami tisztségviselőt vagyonelkobzással sújt. Ekkor hal vértanúhalált Cyprianus.

285 • (Remete) Antal (251–356), az első ismert keresztyén remete a pusztába megy. A remeteség kezdete.

303-313 • Diocletianus (római császár, 284–305) elrendeli a birodalom utolsó, legvéresebbnek tartott keresztyénüldözését. Megvonja a keresztyénektől a polgárjogot és a bírósági védekezés jogát. Az egyház felszámolását és a keresztyének teljes kiirtását tűzi ki célul.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
szombat: 16:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat:
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-30-1842142

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FO

DEBRECEN

Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558

Alkalmak

szerda: 17:30 – FB
péntek: 14:30 – IB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

péntek: 18:30 – FB
vas.: 10:00 – GYA, 11:00 – IT,
12:30 – IB

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA, GÁT

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

UNGVÁR

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

vasárnap: 15:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 9:00 – IT, 12:00 – GYA,
17:00 – IB

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak

vasárnap: 12:30 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak

kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA,
17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053

Alkalmak

csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: +40 723 368 408

Alkalmak

vas.: 10:00 – IT, 18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: +40 365 738 317

Alkalmak

kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat: Pál Tamás
tel: 0754-491-285

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260

Alkalmak

péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793

Alkalmak

vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
tel: 0364-109-567

Alkalmak

vasárnap: IT kéthetente
(érdeklődni telefonon)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat:
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak

csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – FB

Rövidítések

FA – férfialkalm

FB – felnőtt bibliaóra

FO – fórumbeszélgetés

GYA - gyerekalkalom

IB – ifjúsági bibliaóra

IT – istentisztelet

RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

HÚSVÉTI HIT

Bármit beszéltek, hitetlen Tamások,
a húsvéti hit győzelmes marad.
– Az Úr feltámadt – vallja millió szív,
s nem roskad össze semmi súly alatt.

Én sem hajlok a hitető beszédre,
nagyképű bölcseknek nem hódolok,
de, – tördelvén a titkok néma zárát, –
csak azt hiszem, mit megtapasztalok,

De mit nem érzek vak, süket kezemmel,
s hová nem ér el káprázó szemem,
Lelkimmel látom azt, melynek ha szárnyal,
nem ér nyomába gyarló értelem.

Én hallom, mit súg virág a virágnak,
bár hangjának fülemben nincs nyoma,
értem a tavasz illatos beszédét,
s érzem Istent, bár nem láttam soha.

S bár győzött a bűn, mikor a Keresztről
lelket mosva hullt alá a vér,
mégis hiszem a Krisztus diadalmát,
s tudom, hogy feltámadt, mert bennem él!

Ő áll mellettem könnyben és mosolyban,
amíg az élet rögeit töröm,
s nyugodtan küzdök, mert tudom, hogy vár majd
egy új élet, s benn mennyei öröm.

E hit vigasztal minden megtiportat,
özvegyet, árvát, sír felé menőt,
gyermeket vesztett zokogó anyákat,
s aki beteg is, ebből nyer erőt.

– Az Úr feltámadt! – vallja millió szív
s nem roskad össze semmi súly alatt...
– Bármit beszéltek, hitetlen Tamások,
a húsvéti hit győzelmes marad!

(Bódás János)